

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Gouden Wisselbeker

N° 2060

NEDERLAND : 35 Cl.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Gouden Wisselbeker

HOOFDSTUK I.

EEN PARVENU LAAT VAN ZICH SPREKEN

In het kolossale redactie-bureau van de « Times » heerste een drukte als in een reusachtige bijenkorf.

Het liep tegen twaalf uur en aanstonds zouden de vormen gesloten worden, wat zeggen wil, dat alle redacteuren en verslaggevers zich tot het uiterste moesten inspannen, om nog op het laatste ogenblik alle ingekomen berichten persklaar te maken en ze naar de grote zetterij te zenden, waar de paar dozijn zetmachines hun rusteloos getik lieten horen, en de kopij als het ware verslonden.

De bureaujongens draafden heen en weer tussen de redactiekamers en de

zetterij, de brede ijzeren trappen op en af.

Zij gingen op de redactie de geschreven kopij uit de op de tafel staande mandjes ophalen, om deze aan de meesterknecht te brengen, die ze met een door jarenlange praktijk geoefend oog, naar de lengte taxeerde en ze snel verdeelde onder de machinezetter.

Op een ander deel van de met glas overdekte zetterij waren de zogenaamde « opmakers » reeds bezig met het dichtelaan van de vorm, ook wel matrijse geheten, waarbij de verschillende afdelingschefs van het redactiepersoneel het toezicht hielden. Vier tafels, in elke

waarvan een gepolijst stuk hardsteen was ingelaten, waren voorzien van een ijzeren raam met inktrol, waarmede vier man manoeuvreerden, bezig met het trekken van proeven.

In een afzonderlijk vertrek zaten de correctors, bezig met het corrigeren van de proeven, die langs een soort van goot onafgebroken van uit de zetterij op hun tafel neerstreamde.

De honderden handzetter's bemoeiden zich hoofdzakelijk met de advertenties, de marktberichten, de financiële mededelingen, waarbij grote nauwkeurigheid vereist is.

Maar op de redactie ging het toch eigenlijk nog het drukste toe!

Daar vlogen de pennen en potloden over het papier, daar klik-klakten de schrijfmachines, daar rinkelde onophoudelijk de telefoonschel, daar stormden de telegramlopers in en uit.

Hier wilde een redacteur nog snel even een politiek overzicht veranderen, terwijl naast hem een zetttersmaatje met ongeduld stond te wachten op de kopij. Daar was iemand bezig aan een sportverslag en weer verderop was een verslaggever neergevallen, die, met zijn overjas nog aan en zijn hoed achter op het hoofd geschoven, in allerijl een kort verslag van een hevige brand schreef.

Heel beneden, in de fraaie vestibule, wandelde de portier heen en weer, met de handen op de rug en scheen zich van al die drukte boven zijn hoofd niets aan te trekken.

Men kon hier duidelijk het doffe gebrom horen van de geweldige persen, die zoeven hun arbeid waren aangevangen en die nu een vol uur achter elkander zouden doordraaien. Maar plotseeling scheen de aandacht van de bejaarde portier door iets, wat op straat voorviel, getroffen te worden. Voor het trottoir stond een monsterachtig grote, vuurrood gelakte auto stil.

Achter het stuurwiel zat een lijvig chauffeur, in een grasgroene livrei gekleed, met brede gouden passementen afgezet, en naast hem een soort van publiekist van dezelfde omvang, deze

sprong van zijn plaats, ijde voor de auto om en opende het portier.

Nu kwam er een man te voorschijn, die de beide bedienden, die hem hier hadden gebracht, in omvang nog verre de baas was. Zelfs al had men er de man een vermogen voor geboden, dan zou het hem volstrekt onmogelijk zijn geweest een blik op de punten van zijn eigen voeten te werpen; aan zijn overjas zat zóveel stof, dat er met gemak drie of vier kledingstukken van normale afmeting uit gesneden hadden kunnen worden.

In zijn bleek, pafferig gelaat met de drie onderkinnen verzonken de oogjes als het ware te midden van bergen vet, die ze aan alle kanten omringden. Hetzelfde was het geval met zijn neus, die als het ware worstelde om zich te midden van al dat vlees een weg naar de buitenwereld te banen.

Deze persoon droeg een lichtgrijze overjas, waaronder een kostuum met grote ruiten, lage schoenen van rood leder, kanariegele handschoenen en 'n strohoedje, dat hem een paar nummers te klein was en zich niet dan met inspanning van alle krachten op zijn kale kruin in evenwicht wist te houden. In de rechterhand droeg hij een dik wandelstokje met een gouden knop.

Onder de openhangende jas schitterde op zijn buik een gouden horlogeketting en in zijn rood gestreept overhemd flikkerde een grote diamant.

Deze menselijke vetberg richtte zich naar de brede, steeds openstaande deuren van het gebouw der wereldberoemde courant en besteeg, niet zonder moeite, de weinige treden, die naar de vestibule leidden.

Daar trad de portier hem tegemoet en vroeg hem naar zijn verlangen.

Ik wens de hoofdredacteur te spreken, vriend, zei de dikke heer.

— Ik vrees, dat dit op het ogenblik zeer moeilijk zal gaan, mijnheer, zei de portier bedenkelijk.

— En waarom niet, als ik vragen mag? vroeg de bereiker.

— Er zijn van die tijden, dat zelfs Zijne Majesteit tevergeefs bij hem zou aankloppen!

— Maar ik heb een zaak van groot belang met hem te bespreken!

— Wees dan zo goed haar even te vermelden, mijnheer, dan kan ik vragen of uw bezoek gelegen komt.

— Een bezoek van Jonathan Penneboys moet altijd gelegen komen, riep de dikke man.

De portier antwoordde niet, maar haalde onmerkbaar de schouders op en reikte de bezoeker een gedrukt formulier over, waarop hij de reden van zijn komst en zijn naam moest invullen.

Penneboys haalde een massief gouden vulpenhouder te voorschijn en vulde het biljet in.

— Wees dan zo goed mij te volgen mijnheer! ik zal mijn best doen, toegang voor u te krijgen, hernam de portier.

En nu geleidde hij de bezoeker naar een fraai gemeubelde wachtkamer, waar reeds enige andere personen gezeten waren.

Hij liet hem daar aan zijn lot over en gaf het biljetje aan een loopjongen die er snel mee verdween.

Vijf minuten later keerde hij terug en zei tot de portier:

— De hoofdredacteur zegt, dat het over sport gaat en dat mijnheer Penneboys zich maar tot mijnheer Denningham moet wenden!

— 't Is goed, jongen!

De portier trad de wachtkamer weer binnen en zei tot de wachtende Penneboys.

— De hoofdredacteur laat u vriendelijk danken voor uw belangstelling, maar verzoekt u, u tot de sportredacteur te wenden, want dat is een zaak, die hem aangaat! Wees zo goed mij te volgen!

De dikke heer stond op en volgde de portier door de vestibule naar de lift, die hen beiden naar de eerste verdieping bracht.

De portier stond stil voor een deur, waarop met witte letters het woord *Sportredactie te lezen stond.*

Hij klopte aan, stak het hoofd om de deur en zei enige woorden tot een krachtig gebouwde jonge man, die in zijn hemdsmouwen voor een grote schrijftafel zat, welke bedekt was met kopijpapier, stapels kranten, tijdschriften van allerlei aard, registers en dergelijke.

De jonge man dampte uit een grote, houten pijp en was blijkbaar verdiept in het schrijven van een artikel, ten minste hij keek nauwelijks op, toen de portier de bezoeker aankondigde; hij knikte slechts even kort in de richting van de deur.

De portier wendde zich tot Jonathan Penneboys en zei:

— Mijnheer Denningham verwacht u! Wilt u zo goed zijn om binnen te gaan?

De dikke heer gaf aan deze uitnodiging gehoor en trad met trotse schreden binnen, in het volle besef van zijn rijkdom en van het opzien, hetwelk hij zo aanstonds wist te zullen baren.

Maar als hij gemeend had dat Denningham, de sportredacteur, aanstonds overeind zou vliegen om hem te woord te staan, dan had hij zich vergist.

Want de jongeman hief slechts even het hoofd op en zei, tamelijk kortaf:

— Direct tot uw dienst, even dit artikeltje afmaken, het moet nog absoluut mee in de middag-editie. Wees zo goed een stoel leeg te maken en plaats te nemen!

De heer Penneboys was nogal verontwaardigd over deze wijze van optreden, maar hij was toch niet zo goed of moest zelf naar een stoel omzien, als hij ten minste niet wilde blijven staan.

En op deze stoel zat de schatrijke bezoeker een kwartier lang, zonder dat er iets anders gebeurde, dan dat de deur nu en dan openging en er een jongen van de zetterij, met een brutaal gezicht en vuile handen binnenkwam, die op de tafel toestapte en zonder een woord te spreken, de haastig beschreven velletjes kopij als het ware onder de handen van de sportredacteur wegtrok.

Maar eindelijk zette Denningham een dikke streep onder het laatste velletje.

waarmee een der jongens als een pijl uit de boog verdween.

Toen schoof hij zijn gemakkelijke schrijfstoel met een ruk achteruit, keek de bezoeker een ogenblik strak aan, deed een geweldige haal aan zijn pijp en vroeg toen :

— Wat is er van uw dient, mijnheer Pinklebod ?

— Pardon, Penneboys is mijn naam, verbeterde de dikke rijkaard, enigszins uit de hoogte. Ik vermoed toch, dat u wel eens van Penneboys gehoord zult hebben.

Denningham fronste de wenkbrauwen en scheen uit alle macht na te denken.

— Neen. Tot mijn spijt moet ik u zeggen, dat ik die naam voor het eerst hoor !

— Niet om te geloven ! riep de dikke man uit, terwijl hij zijn kleine ogen zo ver opensperde, dat ze nu inderdaad goed te zien waren, twee volkomen ronde, waterblauwe ogen, waarin nu en dan een listige uitdrukking verscheen.

Het waren de ogen van een pientere handelman, zonder een al te nauwgezetz geweten.

Hij keek Denningham een ogenblik aan als iemand, die er aan twijfelt of men hem soms voor de gek houdt en vervolgde toen :

— Penneboys ! Jonathan Penneboys ! In oliën en vetten ! Leverancier van 't leger ! Vereerd met een speciale opdracht van Zijne Koninklijke Hoogheid de Duke of Edinburgh ! Gerechtigd tot het voeren van het praedicaat « Hofleverancier ». Heb het klaargespeeld om in één maand tijds een heel legercorps van het nodige te voorzien ! Reusachtige zaken op Ceylon, Haïti, Bombay, Rotterdam en Oslo.

Denningham had verbaasd en niet zonder enig ongeduld naar deze opsomming geluisterd, niet begrijpend, wat zijn bezoeker eigenlijk wilde.

Toen hernam hij :

— Dat is wel zeer belangwekkend, mijn waarde heer Pennybok, maar ik kan met de beste wil niet inzien, in welk verband uw firma kan staan met mijne afdeling, die van sport !

— Als u mij rustig wilt laten uitspreken, mijnheer, dan zult u het aanstonds vernemen en mijn naam is Penneboys, als u er niets op tegen hebt.

HOOFDSTUK II.

DE PENNEBOYS-BEKER

Penneboys had een sigarenkoker van rood leder te voorschijn gehaald en nam er een reusachtige sigaar uit, die in rijstpapier gewikkeld was en die hij met smakkende halen aanstak, zodat hij al spoedig omgeven was door een welriekende tabakswolk.

— Ik wil u niet verhelten, mijnheer, zo begon de schatrijke handelaar, dat ik in de laatste tijd, door mijn leveranties aan het leger, vrij grote winsten heb gemaakt...

Denningham sloeg met zijn geweldige vuist op tafel, zodat zijn bezoeker een ogenblik verschrikt ophield en riep toen toen uit, als iemand wie plotseling iets invalt :

— Wacht eens even ! Nu meen ik het mij te herinneren. Een van mijn collega's van de afdeling financiën heeft er mij zo iets van medegedeeld, niet lang geleden. Het was een praatje van de beurs ! Ja, nu weet ik het zeer goed, u moet met die leveranties in een half jaar tijds de ronde som van twee miljoen pond sterling hebben verdiend, mijnheer Pekkendot !

— Dat is ook inderdaad het geval mijnheer, maar mijn naam is Penneboys ! hernam de dikke bezoeker uit de hoogte. Het schijnt dat u enige moeite hebt die naam te onthouden.

— Neem het mij niet kwalijk, uw naam is een weinig ingewikkeld en vergissingen zijn daarbij niet uitgesloten ! En wees nu zo goed, ter zake te komen ! Over een half uur is er redactievergadering, waarbij ik, als chef van mijn afdeling aanwezig moet zijn.

— Welnu dan, mijnheer, ik zal u zeggen wat mij tot u voert. U moet weten,

dat ik steeds een bijzonder groot liefhebber ben geweest van de voetbalsport. Ik heb zelf in mijn jonge jaren medegespeeld en ik mag wel zeggen, dat ik onder de beste half-backs van Londen werd gerekend.

De oliehandelaar vervolgde :

— Na mijn laatste contract heb ik het denkbeeld opgevat, die belangstelling in daden om te zetten, mijnheer ! Om kort te gaan, ik wil een wisselprijs beschikbaar stellen !

Penneboys zette een hoge borst, voor zover zijn zwaarlijvigheid hem dit toestond, kuchte eens en hernam toen trots :

— Een wisselprijs van Penneboys is natuurlijk geen wissewasje ! Er zijn vele prijzen, ook van goud, dat weet ik wel, maar dat is slechts prularia ! Vindes van driehonderd, vierhonderd, vijfhonderd pond sterling ! Neen, ik wil méér, ik wil méér doen ! Ik kom u mededelen, mijnheer, dat ik een wisselbeker wens te stichten in de vorm van een gouden beker, ter waarde van tienduizend pond sterling, en waarvoor alleen Londense elftallen uit de eerste klasse der Competitie zullen mogen mededingen, ten einde de strijd niet eentonig te maken en te lang te doen duren. Deze wisselprijs zal de naam moeten dragen van Penneboys-beker en zal ten slotte het eigendom worden van de Club, die haar tien malen wint, of wel vijf achtereenvolgende keren ! Wat zegt u van mijn plan ?

Denningham had zwijgend toegelusterd. Hij had onmiddellijk begrepen, welk vlees hij in de kuip had ! Penneboys was een van die parvenu's, waar-

van het land wemelde. die in enkel jaren van welgesteld, multi-millionnaires waren geworden en die thans op allerlei wijze er naar streefden, hun naam aan de vergetelheid te ontrukken. Wat het kostte, deed er volstrekt niets toe, mits het doel maar bereikt werd! In dit bijzonder geval echter moest hij erkennen, dat zijn bezoeker blijkbaar eveneens werd gedreven door zijn liefde voor de voetbalsport. In ieder geval was het aanbod voor de vele eerste-klassers in de voetbalwereld te aantrekkelijk om het niet aanstonds aan te grijpen!

Denningham stond dus op en riep vol geestdrift uit:

— Wat ik van uw plan zeg? Ik vind het reusachtig, ik vind het ongehoord. U slaat alle records, mijn waarde heer pende...hm... — neen, Penneboy! U bent een waar vriend van de sport, en ik ben er zeker van dat uw aanbod met beide handen wordt aangenomen, al geldt het hier ook een sport, waarbij alereerst de voeten te pas komen!

— Dat wist ik wel, mijnheer, zei Penneboys met een zelfgenoegzaam lachje.

— En nu bent u hier gekomen?

— Ik ben hier gekomen om u te bezoeken, er een berichtje van te maken en in uw blad te plaatsen, dat is alles!

— Van harte gaarne! waarde heer, zei Denningham haastig, terwijl hij een nieuw velletje papier voor zich trok en tegelijkertijd op een elektrische bel, onder het bereik van zijn hand drukte.

Hij nam zijn vulpen ter hand en zei tot de loopjongen, die zijn hoofd om de deur stak:

— Loop als de drommel naar de meesterknecht, jongen, en zeg dat er zonder mankeren plaats in de inlas moet worden gemaakt voor een regel of acht of tien!

Het hoofd van de jongen verdween en haastig vloog de pen van de sportredacteur over het papier.

De jongen was weer binnengekomen en riep:

— U kunt zeven regels krijgen, mijnheer, en u hebt nog vijftien seconden!

— Dat is voldoende! riep Denning-

ham onder het schrijven door. Wacht even!

Twaalf seconden later was het bericht gereed.

De jongen greep het papier en snelde er mee weg.

Denningham luisterde even naar het snelle draaien van de persen en zei toen, glimlachend:

— Uw berichtje komt er in, waarde heer!

— En hebt u nu mijn naam goed gespeld? vroeg Penneboys.

In plaats van te antwoorden vloog Denningham op, alsof hij door 'n slang gestoken was en holde de kamer uit.

Een paar minuten later keerde hij weer terug, terwijl hij zijn voorhoofd bette:

— Het was maar juist bijtijds, mijnheer! Ik kon het nog net even veranderen!

— Ik was er al bang voor! riep Penneboys uit.

— En nu zal het mij aangenaam zijn enige nadere bijzonderheden uit uw mond te mogen optekenen, aangaande dit prachtige plan, zei Denningham, terwijl hij zijn stoel naar de schrijftafel trok.

— Ik ben gaarne tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de oliekoopman gewichtig.

Hij stak de hand in zijn binnenzak, haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam er een papier uit, hetwelk hij openvouwde en naar Denningham toeschoof.

— Hierop heb ik uiteengezet, hoe ik mij de zaak dacht, maar de technische bijzonderheden zal ik natuurlijk moeten overlaten aan de wedstrijd-commissie en het spreekt vanzelf, dat de wedstrijden om de Penneboys-beker buiten de competitie moeten vallen.

Denningham keek het papier even in en zag dat het wedstrijdplan inderdaad met kennis van zaken was opgesteld en blijkbaar afkomstig was van iemand, die verstand van de zaak had, waarover hij schreef.

Daarop zei hij:

— Als u het goed vindt, mijnheer, dan zal ik dit papier zolang onder mijn

berusting houden en als grondslag voor mijn artikel gebruiken. Ik zie dat u er verstand van hebt!

— Dat meen ik ook te mogen zeggen, mijnheer!

— Mag ik vragen of u de beker reeds in bewerking hebt gegeven?

— Dat nog niet, mijnheer, maar de tekening ligt gereed! Zij is afkomstig van mijn schoonzoon, die zeer bekwaam is in dergelijke dingen!

— Aha! Uw schoonzoon is goudsmid?

— Mis geraden! Mijn schoonzoon is banketbakker!

Denningham liet zich achterover in zijn stoel vallen. Hij staarde Penneboys met grote ogen aan.

— Ban-ket-bakker? stotterde hij buiten adem van verbazing.

— Zoals ik de eer heb u te zeggen! Maar een banketbakker, die ik gerust een kunstenaar in zijn vak durf noemen! Hij heeft reeds enige taarten aan onze geëerbiedigde Koning mogen leveren, die er ten zeerste over tevreden was!

— Maar toch zeker alleen over de smaak?

— Pardon, ook over het uiterlijk! Mijn schoonzoon weet aan zijn voortbrengselen een zeer artistieke vorm te geven!

— Een ogenblik, mijnheer, stamelde hij. Hebt u, hebt u misschien een tekening van het kunstwerk bij u?

Weer kwam de portefeuille te voorschijn en daarop klonk het trots uit de mond van de oliehandelaar:

— Hier is de schetstekening van de Penneboys-beker, mijnheer, en volgens deze tekening zal zij vervaardigd worden!

Denningham wierp een blik op de met inkt getekende schets, die wel het werk leek van een kind van twaalf jaar.

Zij stelde een voorwerp voor, hetwelk bij de eerste blik verrassend veel overeenkomst vertoonde met een porseleinen vaatwerk, zoals men dat slechts in slaapvertrekken pleegt aan te treffen.

Het werd aan weerszijden gesteund door een paar dames, die op zeemeerminnen geleken met dikke wangen en

die een weinig scheel zagen. Zij steunden op geschubde staarten en het torsen van de beker scheen haar vrij wat moeite te kosten. Rondom de rand was een guirlande van voetballen aangebracht, afgewisseld met voetbalschoenen, die aan de veters hingen.

Daar de twee zeemeerminnen blijkbaar niet voldoende waren, om deze eigenaardige bokaal te torsen, werden zij bijgestaan door twee personages, die er uitzagen als politieagenten, maar die hoogstwaarschijnlijk gladiatoren moesten voorstellen.

De tekenaar had hen een grimmig gezicht gegeven en zij keken juist over de rand van de bokaal, als wilden zij zekerheid hebben over de inhoud.

Wel vijf volle minuten staarde Denningham onafgebroken naar dit merkwaardige meesterwerk.

Toen vroeg hij met zwakke stem:

— En wordt dat alles nu van goud gemaakt?

— Van zuiver, achttien karaats goud! antwoordde Penneboys trots. De doorsnee van de beker bedraagt niet minder dan achttien en een halve centimeter en die poppetjes zijn niet hol, maar massief!

— De hemel sta mij bij! kreunde Denningham, terwijl hij met zijn zakdoek het gelaat afwiste. Als de voetballers dit voorwerp te zien krijgen vóór ze moeten spelen, zullen zij geen voet meer kunnen verzetten!

— Vindt u het niet zeer schoon? vroeg Penneboys, terwijl hij de wenkbrouwen fronste.

— Ik weet het niet goed, mijn waarde heer, misschien heb ik er geen verstand van! zei Denningham op klagen-de toon. U staat dichtbij de karaf, zoudt u mij een glas water willen inschenken! Ik voel mij waarlijk niet erg wel.

Penneboys had geen gelegenheid om aan dit verzoek te voldoen, want de deur ging open en een derde persoon trad het vertrek binnen.

Het was Jones, een der medewerkers aan de afdeling «Kunst en Wetenschappen».

HOOFDSTUK III.

EEN FAMILIE VETE

— De hoofdredacteur vraagt waar je blijft, Denningham ! zei Jones. O, neem me niet kwalijk, ik zag niet, dat je bezoek had, viel hij zichzelf in de reden.

— Ik ben aanstonds tot zijn dienst ! zei Denningham.

Hij nam het papier op en stak het Jones toe.

— Wat denk je dat dit is, vroeg hij toonloos.

Jones bekeek de tekening en zei toen :

— Een slakom uit een dertigcens bazar ?

Penneboys rukte hem het papier, kwaad, uit de hand en zei :

— Kunt u niet eens zien, dat dit een voetbalkoper is ? Hebt u dan geen ogen ? Ziet u dan die emblemen van het voetbalspel niet, de schoenen en de voetballen ?

Jones keek Denningham wantrouwend aan.

Deze knikte bevestigend, als in antwoord op een onuitgesproken vraag en antwoordde toen :

— Het is de zuivere, onvervalste waarheid, Jones. Daar staat mijnheer, de ontwerper en de schenker. Hij heeft deze bokaal geschonken, zij is van zuiver goud en meet achttien en een halve centimeter. Niets meer en niets minder !

Een ogenblik heerste er een zwijgen in het vertrek.

Toen wendde Jones zich tot Penneboys, en zei op ernstige toon, terwijl hij hem de hand op de schouder legde :

— Iederen ochtend op de nuchtere maag een koud bad, geen alcohol en niet te veel in de zon lopen !

Hij opende de deur en was verdwenen.

Maar dit was meer dan Penneboys verdragen kon, hij sloeg woedend met de vuist op tafel en bulderde :

— Dat gaat alle perken te buiten ! Denkt u dat ik mij hier voor de gek laat houden ? De goudsmid, aan wie ik de opdracht wil geven, heeft het gezien en die vindt het voortreffelijk.

— Dat dank je de drommel mijnheer ! Hij zou het óók voortreffelijk gevonden hebben, als u hem een kubus van goud hadt laten maken.

— En ik zeg u, dat mijn schoonzoon een kunstenaar is in zijn vak, mijnheer ! schreeuwde Penneboys woedend.

— Kom, kom, mijnheer, laten wij er toch niet verder over twisten, zei Denningham schouderophalend. U bent de man die de bokaal aanbiedt en u hebt er dus alles over te zeggen ! Het staat dan natuurlijk aan de voetbalverenigingen om er al of niet moeite voor te doen.

— En denkt u soms, dat zij dat niet zouden doen ? riep Penneboys toornig. Een bokaal van achttien en een halve centimeter, die tienduizend pond waard is !

Onder het spreken had hij de schets-tekening weer opgenomen en bij zich gestoken.

Hij drukte zijn hoed met een nijdig gebaar op het hoofd en zei, met de kruk van de deur in zijn hand :

— Ik denk dat de voetbalverenigingen verstandiger zullen zijn dan u !
Adieu !

— Adieu, mijnheer Pennyboks ! zei Denningham, terwijl hij zich op zijn stoel liet neervallen.

— Penneboys ! brulde de koopman, zeg ik u, mijnheer ! En daarop viel de deur met een smak in het slot.

* * *

Een paar dagen waren verlopen, sedert het bericht in de Times verschenen was, waarin melding werd gemaakt van « de vorstelijke gift van onze eminente stadgenoot, de heer Penneboys, die zich indertijd zo verdienstelijk heeft gemaakt door zijn bevoorrading van het leger ».

In verschillende bladen hadden foto's gestaan naar een copie der oorspronkelijke schetstekening van de beker, ditmaal door een beroepstekenaar vervaardigd, die zich echter getrouw had moeten houden aan de zonderlinge opvattingen van de basketbakker.

Natuurlijk was het nieuws in sportkringen druk besproken, maar al spoedig stond het vast, dat men zich het buitenkansje niet wenste te laten ontgaan, al viel er ongetwijfeld te behatteren over de kunstwaarde van de wisselbeker.

Al aanstonds bleek er zeer grote belangstelling te zijn voor de nieuwe Cup.

De bladen bevatten ellenlange beschrijvingen van het kunstvoorwerp, hetwelk door een goudsmid uit het East-end vervaardigd zou worden, nadat de gever zich vruchteloos tot een paar dozijn der meest bekende firma's had gewend. Enige sportweekbladen plaatsten een foto van Jonathan Penneboys, met enige vleijende woorden, bij wijze van onderschrift.

Inderdaad was iets dergelijks nimmer voorgekomen, van het eerste ogenblik af, dat het « Bruine Monster » zijn intrede gedaan had in Albion !

Het bericht verwekte grote opschudding in de woning van de heer Geoffrey Davis, groothandelaar in schoenveters.

Diens zoon, de drie-en-twintigjarige Arthur, was een hartstochtelijk voetballer en aanvoerder van de « Frogs », een der sterkste elftallen uit het centrum van

Londen, en waarvan hij een der sieraanden uitmaakte.

Maar evenzeer werd het voorval besproken door de leden van de familie van de heer Joe Stack, grossier in corsetbaleinen, die in dezelfde stad woonde en wiens zoon Hugh de kapitein was van de « Storks », eveneens een zeer sterke club uit het centrum.

Men beschouwde in de kringen der kennissen algemeen deze beide elftallen als de clubs, die de meeste kans zouden hebben op verovering van de gouden wisselbeker, daar zij beiden reeds verscheidene malen de nationale kampioenstitel voor amateurs hadden behaald.

Het was lunchtijd, toen de jonge Arthur Davis zeer opgewonden de huiskamer van zijn vaders fraaie woning binnentrad en daar de mededeling deed, dat de gouden Cup reeds in bewerking was gegeven en waarschijnlijk over veertien dagen gereed zou zijn.

— En het zou mij niet verwonderen, zo beëindigde hij zijn verhaal, terwijl hij een trotse blik om zich heen wierp, als de gouden bokaal voor de eerste maal naar het clubgebouw van mijn vereniging verhuisde !

— Ben je zo zeker van je zaak, Arthur ? riep zijn zusje uit, dat, als alle Engelse meisjes evenveel verstand had van voetballen en evengoed op de hoogte was van de krachtsverhoudingen als de jongens. Ik geloof dat de Storks ook een goede kans hebben !

— Ik zal niet ontkennen, dat zij goede spelers zijn, zei hij, maar voor het ogenblik zijn wij toch sterker !

— Niet zo heel veel, Arthur, riep de oude heer Davis uit, terwijl hij waarschuwend de vinger opstak. De duivelse kerels hebben er onlangs een keper bijgekregen, die de harde schoten uit het net houdt ! Soms krijg je de indruk, alsof er tussen de doelpalen geen mens van vlees en bloed staat, maar dat er een stenen muur voor het net is opgetrokken !

— Wij zullen die muur inlopen, riep Arthur uit, terwijl zijn ogen fonkelden.

— Dat schijnt je veel plezier te doen, Arthur! riep het zusje van zoeven uit, maar je vergeet helemaal, dat Hugh Stack, de aanvoerder van de Storks, een zuster heeft en dat die het wel niet heel erg prettig zal vinden als haar broer verliest!

Er volgde een pijnlijk stilzwijgen op deze woorden. De bakvis had een netelig onderwerp aangevoerd! Het gelaat van de oude Davis betrok en mevrouw Davis, een dikke dame met wit haar en nog heldere ogen wierp het meisje een waarschuwend blik toe.

De zaak was, dat Arthur Davis verliefd was op Lise Stack, de zuster van Hugh, en dat deze gevoelens blijkbaar beantwoord werden. Maar het stond even onomstotelijk vast, dat de beide vaders ten sterkste gekant waren tegen een vereniging van de beide gelieven!

Hiervoor waren tweeërlei redenen. Ten eerste was Geoffrey Davis zeer verbolgen op Joe Stack, wegens een lang geleden voorval op de beurs, waarin de beide heren een hoofdrol vervulden en waarin Davis zich de beledigde partij achtte. Ten tweede echter bestond er een sportvete tussen de beide families, die niet te overbruggen scheen.

De Frogs en de Storks hadden elkander reeds talloze malen op het groene veld ontmoet en daar het ene elftal niet veel sterker was dan het andere, was de strijd steeds even verwoed geweest en daarmee ging natuurlijk gepaard, dat de lust om elkander te overwinnen steeds groter werd.

En niet alleen bestond deze concurrentie tussen de spelers, maar ook tussen hunne supporters en in nog veel sterker mate tussen de familie der elfriders van de voetbal.

Het toeval, of, liever het noodlot, had gewild dat Arthur Davis en Lise Stack elkander in een badplaats ontmoet hadden gedurende de zomervacantie, zonder elkander te kennen en aanstonds ten prooi waren gevallen aan hetgeen men « liefde op het eerste gezicht » noemt.

Pas toen zij in Londen terugkeerden, kwamen zij tot het inzicht van hun wo-

derzijdse verhouding, maar toen was t onheil geschied. De beide jongelieden hadden elkander een dure eed gezworen, dat zij elkander trouw zouden blijven, ofschoon zij aanstonds bemerkten, dat hun beide ouders hemel en aarde zouden bewegen om deze « schanddaad » zoals zij het noemden, te verhoeden.

Joe Stack had Geoffrey Davis op de beurs diep beledigd — diens zoon Arthur was geen kandidaat voor zijn eigen spruit. Er kon geen sprake zijn van een huwelijk tussen de twee jongelieden, evenmin als het mogelijk was geweest tussen Romeo en Julia, de telgen van de Montaigne's en de Capulet's.

En al zou de zaak niet zulk een tragisch verloop nemen als die van de gelieven van Verona, toch zouden de beide vaders evenmin van toegeven willen weten, als de vaders van de arme jongelieden, die hun liefde met de dood moesten bekopen.

Vandaar het gespannen stilzwijgen, dat plotseling in de eetkamer van de familie Davis viel.

Arthur was de eerste die weer sprak. Zijn stem beefde echter toen hij zei:

— Lise houdt oprecht van me, en zij zal er zich niets van aantrekken, als ik haar broer klop geef! Trouwens, als wij eenmaal getrouwd zijn...

Een daverende vuistslag, die de kopjes op de tafel rinkelend van de schotels deed opspringen, sneed eensklaps zijn woorden af.

— Praat me niet van trouwen, kwajongen! bulderde Davis! Je weet wel, dat ik nooit mijn toestemming zal geven! Een Frog die met een Stork trouwt zoiets is onmogelijk!

— Maar ik wil toch alleen maar met de zuster van die Stork trouwen, vader! riep de jonge man heftig uit.

— Dat doet er niet toe, dat is hetzelfde! Ik kan mij niet inbeelden, dat je zo weinig sportief gevoel in je hebt, dat je dat zelf niet inziet!

Terwijl dit treurig voorval zich afspeelde ten huize van Geoffrey Davis, geschiedde er iets dergelijks in de woning van Joe Stack.

Daar was het echter geen jonge man, die zich heftig verzette tegen de tyranie van zijn onverbiddelijke vader, maar een lief, jong meisje van achttien jaar, dat in tranen baadde en een onvermurwbare vader, benevens een halsstarige broer vruchteloos tot andere, betere gedachten trachtte te brengen.

Zo stonden de zaken nog toen er reeds enige wedstrijden gespeeld waren en het aantal deelnemers aan de wedstrijd om de Penneboys-beker werd hoe langer hoe kleiner.

De Storks hadden eenmaal de Frogs verslagen, maar bij de returnmatch hadden de Frogs revanche genomen en de Storks, zoals het in de voetbaltaal heet, « ingezouten »!

De partijen stonden dus gelijk en op het oogenblik volgden de beide concurrerende clubs elkander boven aan het ranglijstje op.

En met iedere wedstrijd, die zij speelden, werden hunne kansen groter!

HOOFDSTUK IV.

JOHN RAFFLES STELT BELANG IN VOETBAL

John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand zaten in de luchtige, ruime eetzaal van de prachtige villa in de Cromwellstreet, welke de Grote Onbekende bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen, ten spijt van de jarenlange onderzoekingen der Londense politie onder aanvoering van de hoofdinspecteur Baxter, die reeds geruime tijd vruchteloos zocht naar de gentlemen-inbreker, die zij natuurlijk wel het allerlaatst zouden vermoeden in de persoon van de bekende philantrop.

De beide vrienden waren verdiept in de lezing van de avondbladen.

De lichtblauwe rookwolkjes uit hun sigaretten kronkelden omhoog en dreven het open venster uit.

Eindelijk wierp de Grote Onbekende zijn blad neer en legde de gevouwen handen achter het hoofd, terwijl hij zijn blikken over de zacht wuivende boomtoppen in het park liet dwaalen.

Hij sprak geen woord, totdat ook Brand zijn krant dichtvouwde en weglegde.

— Niet veel zaaks, Edward, zei Brand, terwijl hij een verse sigaret aantak.

— Ik ben het volkomen met je eens, mijn jongen! Het seizoen is er ook niet naar. Wij bevinden ons in de dode tijd.

— En ik heb ook volstrekt niets gevonden, hetwelk je aandacht zou kunnen trekken... om financiële reden!

— Het spijt mij, dat ik het moet zeggen, beste Charles, maar dan heb je toch je blad niet goed gelezen, merkte Raffles glimlachend op.

— Ik meen toch van wel! wierp de jonge man tegen. Ik heb de politieke berichten, de misdaden, de stadsberichten, de telegrammen uit het buitenland, kortom alles gelezen, wat er te lezen viel.

— Ook de sportberichten?

— Neen, die heb ik overgestagen!

— Dat is niet verstandig !

— Welke tak van sport heeft dan zo zeer je belangstelling gaande gemaakt.

— Het voetballen !

— Ik wist dat je er een groot liefhebber van bent, evenals ikzelf trouwens ook en dat je niet eens zolang geleden zelf menigmaal je club aan de overwinning hebt geholpen, maar ik kan mij toch niet goed voorstellen, wat er op dit ogenblik...

— Maar beste Charles, leef je dan op de maan ? Weet je niet, wat er hier in Londen omgaat ? Wil je soms zeggen, dat je niet eens gehoord hebt van de Penneboys-beker ?

— Waar zijn mijn hersens ? riep hij uit. Natuurlijk heb ik er van gehoord ! Men spreekt algemeen over die man met zijn gekke naam !

— En nog veel meer over zijn onmogelijk kunstwerk, Charles ! Het portret van de goede man staat nu in alle bladen en tevens een afbeelding van het verschrikkelijke vaatwerk, waarmede hij de winnende voetbalclub gelukkig denkt te maken ! Waar men ook komt, in schouwburg of in concertzaal, in een café of op het trambalcon, overal hoort men van de wedstrijden om de Penneboys-beker spreken !

— Vandaar dus je belangstelling ! Je wilt natuurlijk die wedstrijden bijwonen ?

— Dat wil ik, Charles tenminste de laatste. Er is echter meer !

— Wou je soms zelf meespelen ?

— Ik wil de Penneboys-beker !

— Je hebt gelijk ! Ik had het moeten begrijpen. Je wilt dus die bokaal absoluut hebben ?

— Zonder enige twijfel ! Die man met zijn kostschoolnaam is er juist de aangewezen persoon voor, om op ruiterlijke, doortastende wijze enige duizende ponden lichter gemaakt te worden. Ik ben nog nooit iemand tegen gekomen die zo, als het ware, is voorbestemd om met John Raffles kennis te maken. Hij is rijk, veel te rijk, hij is een idioot, hij is ijdel en, zoals nu blijkt, gaat hij op een zeer zonderlinge wijze met zijn geld om, geld, dat in mijn handen veel beter

tot zijn recht komt, om de armen en noodlijdenden in ons wereldbestel een meer menselijk bestaan te verschaffen.

Brand had zwijgend toegeluisterd.

Zoals Raffles daartegenover hem zat, met zijn scherp besneden gelaat, waarin de grote grijze ogen op dit ogenblik koel voor zich uitblikten, begreep hij aanstonds, dat het volslagen nutteloos was, zijn vriend tot andere gedachten te brengen.

John Raffles wilde de Penneboys-beker in zijn bezit krijgen en hij zou haar ook krijgen !

Een ogenblik bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkaar zitten. Toen vroeg Charles :

— Heb je al een veldtocht-plan gemaakt, Edward ?

— Nog niet ! Wij hebben trouwens alle tijd, want de bokaal blijft nog immers een week in de uitstalkast staan. Morgen zullen wij eens poolshoogte gaan nemen en ons vergewissen van de plaatselijke gesteldheid. Mij dunkt, dat het een kleinigheid zal zijn de beker van eigenaar te doen veranderen !

— Maar 's nachts zal dat ding natuurlijk in een brandkast gesloten worden.

— Dat is wel waarschijnlijk, omdat het een kostbaar stuk betreft en de 'u-welier draagt natuurlijk de verantwoordelijkheid. Wij zullen dat alles wel eens gaan onderzoeken.

— Zou het misschien niet gemakkelijker zijn de beker naderhand weg te halen uit het Clublokaal van de winnende vereniging ?

— Ook dat kunnen wij eens nagaan.

— Welke club geef je de meeste kans ?

— Ik houd het met de Frogs ! Ik heb enige wedstrijden van hen gezien en ik heb opgemerkt, dat zij hoe langer hoe beter worden. Als zij ernstig blijven trainen, geloof ik zeker, dat het onuitsprekelijk kunstvoorwerp van onze vriend Penneboys voor de eerste maal in hun bezit zal komen; tenminste... als het vóór die tijd niet verdwenen is.

— Nu herinner ik mij, dat er in een der sportbladen een tamelijk doorzichtige en nog al delicate historie heeft bestaan van een soort minnestrijd tussen de beide voornaamste concurrenten, zei Brand glimlachend. Heb je het ook gelezen?

— Ja! Het was nogal ontactvol, want de initialen in het verhaal waren voor iedereen, die maar enigszins op de hoogte is van hetgeen er in onze voetbalwereld voorvalt, duidelijk. Het betreft natuurlijk de jonge Davis en de zuster van Hugh Stock, respectievelijk aanvoerders van de Frogs en Storks. Ik ken beide jongelieden, want ik ben, zoals je je zult herinneren, ere-voorzitter van het wedstrijd-comité en in die kwaliteit heb ik reeds menige prijs aan hen beiden mogen uitreiken.

— Ik heb ook gelezen, dat er reeds zwaar gewed wordt, voor een bedrag, dat minstens zo groot is als de waarde van de beker.

— Dat spreekt vanzelf! Wij zouden niet in Engeland zijn, als het anders ware! En nu, beste Charles, stel ik je

voor nog enige bedrijven van «De Klokken van Corneville» te gaan zien, van welke ouderwetse operette in haar nieuwe bezetting, men zeer veel goeds zegt. Er is niets zo goed als muziek, om een door mij eenmaal opgevat plan tot rijpheid te doen komen.

De beide vrienden begaven zich naar de schouwburg, soupeerden in het Carlton-Hotel en begaven zich die avond vroeg ter ruste.

Toen zij de volgende ochtend aan het ontbijt zaten voor de wijd geopende ramen van de eetzaal, nam Brand een krant op om deze vluchtig door te lopen.

Eensklaps slaakte de jonge man een kreet van verrassing.

— Wat is er aan de hand? vroeg Raffles, op zijn gewone, rustige manier.

— Wat er aan de hand is? Wel, je kunt je de moeite besparen om de Penneboys-beker te bemachtigen!

— Hoe zo?

— Ze is in de afgelopen nacht al gestolen!

HOOFDSTUK V.

RAFFLES GEEFT HET NIET OP

De Grote Onbekende ontving de mededeling van Charles Brand met een stoïcijnse kalmte, die hem slechts zelden verliet. Hoogstens toonde zijn geelaat enige verbazing, toen hij opmerkte:

— En wie zijn de indiscrete personen die mij in de wielen hebben gereden?

— Op die vraag kan ik je tot mijn spijt geen antwoord geven, Edward, om de even eenvoudige als afdoende re-

den, dat tot dusverre ieder spoor van de daders ontbreekt!

— Het vreselijke gouden voorwerp is dus niet teruggevonden?

— Neen, evenmin als de daders zelf!

— Uit een oogpunt van kunst kan het zeker niet als een groot ongeluk worden beschouwd, maar intussen hebben de heren, die dit brutale stukje opknapt, mij grote schade gedaan! En daarenboven veroorzaken zij mij een

massa extra werk, dat ze mij hadden kunnen besparen.

Brand keek Raffles verbluft aan.

— Ben je dan van plan de zaak toch nog voort te zetten ? vroeg hij.

— Waarom niet ?

— Maar de personen die ons vóór zijn geweest, zullen waarschijnlijk de bokaal reeds gesmolten hebben ! riep Brand uit.

— Ik betwijfel of het smelten van zulk een zwaar voorwerp wel zo vlug en gemakkelijk in zijn werk gaat ! In ieder geval hebben wij geen tijd te verliezen, mijn jongen en ik stel je voor aanstonds aan het werk te gaan !

— Wat zijn je plannen ?

— Het schoot mij daareven te binnen, dat het wellicht goed zou zijn, mij bij Penneboys aan te melden en hem mijn diensten aan te bieden als particulier detective !

Brand trok een teleurgesteld gezicht.

— En ik dan ? riep hij uit. Laat je mij thuis ?

— Volstrekt niet ! Een particulier detective van naam heeft steeds een helper of secretaris ! Ik verlang niets liever dan dat je mij vergezelt ! Maar haas je dan wat, want wij moeten er vlug bij zijn. In de auto kun je mij wel nadere bijzonderheden vertellen van de diefstal !

Onder het spreken hadden de beide vrienden het vertrek verlaten, ten einde zich naar hun slaapkamer te begeven, waar zij zich spoedig vermomden.

Een half uur later verlieten zij de villa door het park en door de kleine poort, die op een zeer stille zijstraat uitkwam, waar zich nooit een levende ziel vertoonde, daar zij aan de ene zijde gevormd werd door een muur van het grote park en aan de andere kant door de schier eindeloze blinde muur van een geweldig groot pakhuis.

In de Cromwellstreet riepen de beide vrienden de eerste de beste huurauto aan, die hen naar het huis van Jonathan Penneboys bracht.

Zodra de wagen zich in beweging had gezet, vroeg Raffles :

— Wie heeft het onderzoek in handen ?

— Het is toevertrouwd aan onze goede vriend James Sullivan, de kranige detective van Scotland Yard, met wie we reeds menigmaal te doen hebben gehad. Hij wordt bijgestaan door Miss Dorrit Evans, die je je ook nog wel zult herinneren.

— Dat spreekt vanzelf, zei Raffles glimlachend.

Nadat Raffles enige ogenblikken gezwegen had, vervolgde hij :

— Stonden er bijzonderheden in dat blad, dat je vanochtend las ?

— Ik zal het je zeggen ! De inbrekers zijn waarschijnlijk binnengekomen langs de achterzijde van het huis. Zij moeten op de hoogte zijn geweest van de sterkte der vesting, waarin zij wilden doordringen, want zij hebben zich naar de eerste verdieping begeven, door middel van een ladder, die zij in de tuin tegen een venster plaatsten en hebben toen, volgens een oude en beproefde methode een gat gemaakt in de zoldering van de juwelierswinkel.

— Met hoeveel denkt de politie, dat zij gekomen zijn ?

— Minstens met hun vieren en misschien wel met hun zessen !

— Wel verbazend wat een legermacht ! riep Raffles uit. Dan hebben zij ook zeker veel meer gestolen dan de gouden bokaal alleen ?

— Slechts enkele voorwerpen ! Blijkbaar zijn zij in hun werkzaamheden gestoord en enigszins overhaast vertrokken.

— En geen enkel spoor ? Geen voetindruk ? Geen knoop, geen zakdoek, pet of masker ?

— Niets van die aard ! Het waren blijkbaar mannen, die het vak reeds lang uitoefenen.

— Zij zullen nog wel niet goed gekeken hebben, bromde hij voor zich heen; het komt slechts zelden voor, dat een man, die een inbraak pleegt, daarvan niet enig spoor nalaat !

— En jij zelf dan ? riep Brand verwonderd uit.

— Dat is heel iets anders, antwoordde Raffles kalm. Ik ben als het ware specialist. Ik heb van het vak een grondige studie gemaakt en vergissingen zijn bij mij zo goed als uitgesloten. Wanneer is de diefstal ontdekt?

— Vannacht ongeveer half zes.

— Op welke wijze?

— Door het aanslaan van een hond in een der tuinen aan de achterzijde van de juwelierszaak. Daardoor werd een politieagent, die juist passeerde, opmerkzaam en hij besloot aan te bellen!

— Woont de juwelier daar dan ook?

— Ja, op de tweede en derde verdieping. De eerste is bestemd voor kantoorlokalen. De man moest tamelijk lang bellen, vóór hij gehoor kreeg, want de mensen sliepen vast en in die tussentijd waren de bandieten verdwenen. Natuurlijk had de ontdekking een hels spektakel ten gevolg.

— Dat kan ik mij voorstellen! Waar stond de brandkast?

— In het particulier kantoor van de juwelier, achter de winkel.

— Hoe heet die man eigenlijk?

— Arthur Higgins.

— Is het een grote zaak?

— Ja, zeer groot.

— Wat is er nog meer gestolen behalve de bokaal?

— Een paar ringen met robijnen erin, een gouden halsketen en een broche, ter gezamenlijke waarde van omstreeks 50 pond sterling.

— Met zo weinig aanwijzingen zal het de politie zeker niet zo gemakkelijk vallen de bandieten en daarmee de gouden bokaal in handen te krijgen. Maar ik geef het niet zo spoedig op.

— Sullivan is van oordeel, dat de inbraak gepleegd moet zijn door zeer bekwame vaklieden en tevens gelooft hij, dat zij zeer goed op de hoogte moeten zijn van de plaatselijke gesteldheid.

— Dat is in ieder geval een kleine aanwijzing, al hebben wij daar betrekkelijk weinig aan, zoals de zaken nu staan, zei Raffles. Ik hoop, dat wij spoedig zelf een onderzoek kunnen instellen.

Op dat ogenblik stond de auto stil voor een buitengewoon groot huis in de Victoriastraat.

Aan de voorzijde bevond zich een vrij grote tuin, die het huis van de straat scheidde, en deze tuin was omringd door een zwaar verguld hek met zeer veel krullen en versierselen.

— Het huis van een parvenu! bromde Raffles in zichzelf. Het verwondert mij, dat hij zijn huisdeur ook niet heeft laten vergulden en ik mis aan weerszijden van de stoep een hellebaardier in een scharlaken uniform met een grote piek in de vuist. Maar misschien komt dat nog wel!

Brand had intussen het portier geopend en de beide mannen stapten uit.

— Moet ik wachten? vroeg de chauffeur.

— Ja, mijn vriend! Het zal niet lang duren eer wij terug komen en wij geven goede fooien!

Brand had reeds aangebeld en een ogenblik later verscheen er een bediende, die zich slechts met moeite bewegen kon, als gevolg van al de gouden passamenten, waarmee zijn livrei zo overdadig bestikt was, dat er van het laken slechts zeer weinig te bespeuren viel.

Hij nam de eenvoudig geklede bezoekers van het hoofd tot de voeten op en vroeg toen:

— Wat wensen de heren?

— Wij willen mijnheer Penneboys onmiddellijk spreken! Wij zijn detectives! Wij komen voor de zaak van de gouden bokaal en wij kunnen je meester wellicht van dienst zijn.

— Wij zullen hem wellicht zijn kostbaar kleinood terug kunnen brengen, voegde Brand er aan toe.

De bediende scheen een ogenblik in beraad te staan. Toen zei hij aarzelend:

— Ik weet eigenlijk niet, of mijnheer Penneboys u nieuwe inlichtingen zal kunnen geven, maar dat moet u dan zelf maar afwachten! Ik zal u aandienen.

Hij draaide het vergulde hek open, de beide gewaande detectives traden binnen en volgden hem over het voetpad naar de monumentale huisdeur.

Het was een deur van zeer zwaar eikenhout en blijkbaar afkomstig van een ander, veel ouder huis.

Raffles stond even stil, om de deur met het oog van een kenner te bekijken. Hij beschouwde de panelen, de zware scharnieren van massief koper en tenslotte het fraai bewerkte ouderwetse slot.

Plotseling zag Brand een trek van verbazing op zijn scherp getekend gelaat verschijnen. Maar nog vóór de jonge man hem een vraag had kunnen stellen, had Raffles zich reeds opgericht en vertoonde zijn gelaat dezelfde, enigszins onverschillige uitdrukking.

De twee vrienden bevonden zich thans in een vestibule, die in een paleis geen kwaad figuur zou hebben gemaakt, althans wat de grootte betreft.

Zij was echter wel wat overladen met allerlei kunstvoorwerpen, die de handelaar in oliën en vetten blijkbaar links en rechts had gekocht en maar ergens had neergezet, zonder op tijdperk, natie of andere bijzonderheden te letten.

Raffles keek glimlachend om zich heen en stootte Brand tersluiks aan.

De jonge man keek hem even aan en knipoogde, het was duidelijk te zien, dat de heer Penneboys zeer rijk moest zijn, maar dat zijn artistiek gevoel slechts zeer primitief ontwikkeld was!

De bediende stond nu stil en wees de beide bezoekers een prachtig gesneden, eikenhouten bank uit het midden van de zestiende eeuw aan.

— Neem daar even plaats, ik zal mijnheer van uw bezoek verwittigen!

Raffles en Brand gingen op de bank zitten, terwijl de bediende statig de prachtige, marmeren trap opsteeg, die met een wijnrode loper bedekt was. De man bleef ongeveer vijf minuten weg en werd toen weer zichtbaar op de brede gaanderij, die zich langs de gehele achterzijde van de hal uitstrekte. Hij boog zich over de leuning heen en riep van daar:

— Wees zo goed mij te volgen, mijnheer Penneboys wacht u!

De twee vrienden beklommen op hun beurt de trap en voegden zich bij de

bediende, die hen nu voorging door een aantal brede gangen, tot hij stil stond voor een witgelakte deur in Lodewijk XV stijl.

Deze deur scheen de aandacht van Raffles in bijzondere mate te trekken. Hij bekeek haar van boven tot beneden en zei toen:

— Een zeer fraaie deur, merkwaardig uit velerlei oogpunten.

De bediende had aangeklopt en diende nu de beide bezoekers aan, die het volgende ogenblik tegenover Jonathan Penneboys stonden.

Brand had de grootste moeite, zich goed te houden bij de aanschouwing van deze geweldige vleesmassa, die daar in een speciaal voor hem vervaardigde stoel voor een monsterachtig grote schrijftafel gezeten was.

Penneboys draaide zich op deze stoel halverwege naar de deur om, zonder ook maar een poging te doen om op te staan en keek Raffles en Brand achtereenvolgens met zijn waterblauwe oogen onderzoekend en tevens enigszins ongeduldig aan.

— Met wie heb ik het genoeg en te spreken? vroeg hij toen. Mijn bediende heeft de namen niet genoemd!

— Dat is onze eigen schuld, mijnheer Penneboys, riep Raffles uit. Sta mij toe, dat ik ons beiden aan u voorstel. Mijn naam is Harrison en dit is mijn kameraad Ross. Wij beiden zijn particulier detective en ik geloof niet, dat wij tot de domsten behoren!

— Zijt gij detectives? Wel, dat doet mij genoeg. En mag ik weten, met welk doel u hier komt?

— Maar mijnheer Penneboys dat is toch nog al duidelijk! riep Brand uit. Wij komen natuurlijk betreffende de zaak van de inbraak bij Arthur Higgins, de juwelier.

— Maar wat drommel, moet u daarvoor bij mij komen? riep hij uit. Denk u soms, dat ik u aan bijzonderheden kan helpen, die Higgins zelf niet eens weet? Geloof u soms, dat ik de inbrekers verzeld heb en u haarfijn zou kunnen vertellen wie zij zijn en hoe zij deze vervloekte strek hebben uitgehaald?

Voor de duivel, ik heb meer te doen vandaag!

Raffles begreep, dat hij de teleurgestelde parvenu zacht moest aanvatten en deed een stap naderbij:

— Toch hoopten wij, dat u ons misschien enige zijdelingse inlichtingen zoudt kunnen geven, die voor ons onderzoek van belang konden zijn?

— En welke inlichtingen zouden dat kunnen zijn?

— Wel, het zou bijvoorbeeld niet kwaad zijn, als wij wisten of de wisselbeker inderdaad echt is!

Penneboys werd vuurrood in zijn gelaat en een ogenblik scheen het alsof hij zou stikken.

— Echt, mijnheer? bulderde hij. Vraagt u of hij echt was? Maar voor de duivel heb ik dan met een krankzinnige of met een vlegel te doen? Denkt u soms dat Penneboys onechte bokalen ten geschenke geeft?

— Daaraan twijfel ik geen ogenblik, mijnheer, haastte Raffles zich te antwoorden, daar hij vreesde de dikke man aanstonds uit elkaar te zien spatzen. Ik bedoelde slechts, dat het misschien niet onmogelijk zou zijn, dat er met het oog op het gevaar, dat van de zijde der inbrekers dreigde, een vergulde bokaal in de uitstalkast was gezet.

Deze verklaring scheen de heer des huizes een weinig te kalmeren. Hij bromde half voor zich heen:

— Daar is geen kwestie van, mijnheer. De bokaal was echt en de inbrekers wisten zeer goed wat zij deden, toen zij haar stalen!

— U zoudt er dus zeker wel wat voor over hebben, als wij haar terugbrachten?

— Natuurlijk zou ik dat, mijnheer! Vanavond verschijnt er een bericht in de « Times », waarin ik 100 pond sterling uitloof voor degene die het prachtstuk weer terugbezorgt en nogmaals 100 pond voor iedereen, die aanwijzingen kan geven, waardoor het mogelijk wordt de ellendelingen in handen te krijgen, die het schone kunstwerk hebben geraofd!

— Dan hebt u niet anders te doen, mijnheer, dan een kleine verklaring te tekenen, waarin u mij machtigt om onderzoek te doen bij Higgins en ik verzeker u, dat dan de bokaal binnen enkele dagen wordt teruggevonden.

— Meent u dat? Wilt u zeggen, dat ik dan de beker weer in mijn bezit heb?

— Dan zal zij teruggevonden zijn, mijnheer, antwoordde Raffles, met een raadselachtige uitdrukking op zijn gelaat.

— En zoudt u dan ook de dieven niet weten te grijpen? Bedenk dat u dat nogmaals honderd pond zou opleveren!

— Wij zullen on best doen, mijnheer! antwoordde Raffles kortaf. Wees dan zo goed deze verklaring te schrijven.

Penneboys draaide zijn stoel weer terug, waarbij dit meubel 'n vreselijk gekrijs liet horen en schreef enige woorden met zijn gouden vulpen op een blaadje papier, hetwelk hij Raffles daarna toereikte.

Deze doorliep de inhoud snel, vouwde het papiertje op en stak het bij zich.

— Dat is wel voldoende, zei hij.

— Hebt u mij nog iets te vragen? vroeg Penneboys, die het blijkbaar zeer druk had.

— Niets te vragen, mijnheer Penneboys, alleen maar iets mede te delen, antwoordde Raffles, die reeds bij de deur stond en de kruk in zijn hand had.

— Wat dan wel? vroeg Penneboys ongeduldig.

— O, het heeft niet veel te betekenen, mijnheer, men is van plan dezer dagen bij u in te breken!

De draaistoel liet een verschrikkelijke kreet horen, zo snel keerde Penneboys zich weer tot zijn bezoekers.

Was zijn gelaat zo even vuurrood geweest, thans was het wit en vertrokken. Hij klampte zich met zijn vette, witte handen aan de leuning van zijn stoel vast en zijn ogen schenen hem uit het gelaat te willen pulen.

Zijn stem had een hese klank, toen hij zei :

- Hoe, hoe weet u dat ?
- Eenvoudig door mijn ogen goed open te zetten, mijnheer. De sloten

van drie deuren zijn met was behandeld, door iemand, die zijn vak blijkbaar nog niet al te best verstaat en wat overhaast te werk is gegaan en wel om er valse sleutels voor te vervaardigen !

HOOFDSTUK VI.

BUSTO, DE SCHRANDERE HOND

Raffles en Brand zaten een ogenblik later weer in de auto.

De Grote Onbekende had de chauffeur het adres van de juwelier Higgins opgegeven.

De auto had reeds een paar mijlen afgelegd, vóór Brand de mond opende om te vragen :

— Geloof je nu werkelijk, Edward, dat men het op de woning van onze vriend de dikzak heeft voorzien, of was het maar een grap van je ?

— Je weet wel, dat ik met dergelijke dingen nooit gekheid maak ! antwoordde Raffles, met een sombere glimlach om zijn dunne lippen. Er valt niet aan te twifelen, of van de buitendeur en van twee kamerdeuren is een wasafdruk van het slot genomen; natuurlijk uitsluitend met het doel om er een valse sleutel van te vervaardigen.

— Het had weinig gescheeld of Penneboys had een beroerte gekregen ! Wat zou hij nu doen, denk je ?

— Wel, natuurlijk aanstonds de politie waarschuwen ! Ik vrees echter, dat het niet veel zal helpen. Voor het overige moet ik bekennen, dat zij moeilijk een beter sujet hebben kunnen uitzoeken en er is maar één ding, dat mij leed doet.

— Dat je zelf niet op het denkbeeld bent gekomen ! riep Charles uit.

— Juist geraden !

De beide vrienden spraken nog enige tijd door totdat de auto stilstond voor

de juwelierswinkel van de heer Higgins.

Er stond een politieagent voor de deur op post, die echter de beide mannen aanstonds liet passeren, nadat zij het doel van hun komst bekend hadden gemaakt.

In de winkel werden zij ontvangen door de heer Higgins in persoon, een buitengewoon magere heer, die deed denken aan een geopend scheermes en die er op dit ogenblik uitzag alsof hij de gehele dag niets anders dan citroenen had gegeten.

De ontvangst liet enigszins aan geestdrift te wensen over, want het was duidelijk, dat de juwelier alle verdere pogingen reeds als volkomen nutteloos beschouwde en dus ieder onderhoud met politiebeambten als overbodig en tijdrovend oordeelde.

— Ik kan u weinig anders zeggen, dan wat ik aan uw collega's gezegd heb, mijn goede heer ! zo wendde hij zich tot Raffles.

— Maar mijnheer Higgins, ik verlang ook niet anders, dan dat u dat nog eens herhaalt ! merkte Raffles kalm op. U moet weten, dat ik nog niet van alles op de hoogte ben.

Higgins haalde de schouders op. Hij haalde zijn horloge te voorschijn en zei toen :

— Ik heb een kwartier voor u, maar dan zult u mij moeten toestaan, dat ik weer aan het werk ga.

De drie mannen traden nu het parti-

culiere kantoor achter de winkel binnen en daar wees Higgins naar boven en zei kortaf.

— Door dat gat hebben de bandieten zich laten zakken.

Raffles en Brand keken omhoog en wisselden toen een veelbetekenende blik met elkaar.

Het vertrek was minstens drie-een-halve meter hoog en het gat zo groot, dat er een niet te zwaarlijvig man makkelijk door heen kon.

Raffles liet een zacht fluitend geluid horen en zei toen, met iets van bewondering in zijn stem :

— Kranig werk !

Higgins keek hem toornig aan, terwijl zijn grijze ogen flikkerden en riep toen uit :

— Ik vind, dat u wel wat al te enthousiast bent in uw bewondering voor de schelmen, die mij bestolen hebben, mijnheer !

— O, u moet niet vergeten, dat ik slechts uit een beroepsoogpunt spreek ! hernam Raffles kalmerend.

Daarop vervolgde hij, terwijl hij op een grote brandkast wees, die gedeeltelijk van de muur was weggetrokken en een groot gat in de achterwand vertoonde.

— En dat is zeker het meubel, hetwelk de inbrekers geopend hebben om er enige sieraden uit te halen ?

— Ja ! Laat ik u echter zeggen, dat ik in die brandkast slechts een zeer gering gedeelte van de winkelvoorraad opberg; het meeste gaat naar de safe, die zich in de kelder bevindt.

Raffles had nauwelijks geluisterd en was op de kast toegetreden, die hij nauwkeurig bekeek. Na enige ogenblikken liet hij weer hetzelfde zacht fluitend geluid horen en zei :

— Keurig ! Werkelijk magnifiek. Eerste klas werk. Met een zuurstofapparaat gedaan. Mijn hulde. Als ik inbreker was, zou ik het moeilijk beter hebben kunnen doen !

Higgins had met gefronste wenkbrauwen toegeluisterd en haalde nu verachtelijk en ongeduldig de schouders op.

— In plaats van de dieven zo te prijzen, mijnheer, zoudt u er beter aan doen mij te zeggen, of u enige kans ziet, de gouden vaas en mijn eigen sieraden terug te brengen !

— O, dat zal zeer gemakkelijk gaan. Ik heb niets anders nodig dan een of ander kledingstuk van de bandieten !

Higgins hief wanhopig de handen ten hemel.

— Maar mijnheer, daarom hebben alle defectives al gevraagd, mijnheer Sullivan inclusief, en hen allen heb ik moeten antwoorden : Er is geen spoor van hen achtergebleven !

— Dat is bijna niet aan te nemen ! antwoordde Raffles kortaf. Ik vraag u ook niet een hele jas, een city-bag of een achtergelaten pet, ja zelfs geen zakdoek of een handschoen ! Als u mij een schoenveter, een knoop, al was het maar een penny geeft, die door een der bandieten verloren is.

— Het klinkt wel wat erg als een verhaal van Munchhausen, mijnheer, zei Higgins, maar zelfs al ware het u mogelijk met behulp van zo 'n voorwerp dan zou ik u toch niet kunnen helpen, want ik verzeker u dat er geen is !

— Zoudt u denken ? vroeg Raffles glimlachend. Wilt u mij dan eens zeggen wat dit is ?

Raffles hief tussen twee uitgespreide vingers een klein voorwerp omhoog, het was de afgeknipte duim van een glacéhandschoen, zoals men die wel eens gebruikt, om bij kleine verwondingen over de vinger te stulpen.

Higgins bekeek het stukje glacéleder alsof het wonder wat was met grote ogen en vroeg toen :

— Hebt u dat zoeven hier gevonden, mijnheer ?

— Om u te dienen ! Het lag onder de brandkast. Als het aan niemand van uw personeel toebehoort, dan is het natuurlijk verloren door een van de inbrekers, die hier aan de kast bezig zijn geweest en het zal van diens vinger zijn afgeschoven, zonder dat hij het merkte.

— Maar hoe komt het dan toch, dat

uw collega's het niet gevonden hebben, mijnheer, riep Higgins uit.

— Omdat mijn collega's ezels zijn. Raffles nam Brand terzijde en fluis-terde hem enige woorden in, waarop de jonge man aanstonds wegsnelde. Het volgende ogenblik werd het geluid van een snel wegsnijdende auto vernomen.

Er verliep bijna een half uur, gedurende welke tijd Higgins de gewaande detective de weg toonde, die de inbrekers, toen zij gestoord werden, gevolgd waren, namelijk over een schutting en door een huis, hetwelk aan de achterzijde van de tuin grensde.

Toen keerde Brand van zijn boodschap terug, maar hij was niet meer alleen.

Hij werd vergezeld door een kereel als een boom, gekleed in een tot op de draad versleten werkpak en door een niet zeer grote, maar blijkbaar zeer sterke hond.

De reus was Henderson, de trouwe chauffeur van Lord Aberdeen, die zich op deze wijze vermomd had en de hond was de schrandere Busto, een politiehond, welks gelijke men vruchteloos zou zoeken.

Het dier sprong aanstonds vrolijk, maar zonder enig geluid te maken tegen Raffles op en ging toen doodstil in een hoek zitten, blijkbaar wachtende op de bevelen, terwijl Brand een groot pak, dat hij bij zich had, op een stoel neerlegde.

— Mijnheer Higgins wij kunnen nu aan het werk gaan, zei Raffles, glimlachend, als u ons slechts wilt toestaan hier even van kleren te verwisselen, het zal in een ogenblik gebeurd zijn.

— Als u dat nodig acht, gaat dan uw gang, mijnheer, zei Higgins, enigszins verwonderd, maar toch blijkbaar reeds een weinig opgemomerd door het optreden van de beide detectives.

Hij wees op Henderson en vroeg nieuwsgierig :

— Dat is zeker ook een collega van u ?

— Juist, mijnheer Higgins, antwoordde Brand lachend. Een der meest beroemde detectives van Londen, tilt 160

kilo met slechts één arm boven zijn macht en velt een os met één enkele slag.

Onwillekeurig deed Higgins een paar stappen achteruit, terwijl hij een eerbiedige blik wierp op de geweldige borst en de spierennek van de chauffeur.

Binnen enkele minuten hadden Raffles en Brand hun kleren verwisseld en een en ander aan hun gelaat veranderd, zodat zij er uit zagen als arbeiders, die geruime tijd zonder werk zijn.

Toen dit alles gebeurd was, zei Raffles tot Higgins : U zult wel zo goed zijn, onze klederen voor ons te bewaren, totdat wij ze weer komen halen. En nu gaan wij aan de slag. Hier Busto!

De hond kwam kwispelstaartend naderbij en Raffles gaf hem de lucht van het stukje van de glacé-handschoen.

De schrandere hond keek een ogenblik rond, snuffelde even op de vloer en liep toen regelrecht naar de deur, waarbij hij op de voet gevolgd werd door de drie mannen.

Busto liep een gang door, sprong tegen de buitendeur op, net zo lang tot ze voor hem geopend werd, draafde de tuin door en was met een geweldige sprong over de schutting heen.

De drie mannen volgden hem zo snel zij konden en werden op niet al te vriendelijke wijze ontvangen door de eigenaar van het aangrenzende huis, die niets van deze plotselinge inval begreep, maar die zij spoedig wisten te overtuigen van hun goed recht, waarbij de politiepenningen wederom wonderen verrichten.

Busto wees de weg door dit huis en zo bereikten zij de straat.

De reukorganen van de hond moesten wel verbazend sterk ontwikkeld zijn, want het dier aarzelde geen seconde.

Anderhalf uur duurde de achtervolging reeds en nog steeds liep de hond met de neus over het asphalt voort, slechts nu en dan even omziende, ten-einde zich er van te vergewissen, dat zijn meester hem volgde.

De drie mannen waren reeds lang uit de deftige buurten in de volkswijk be-

land en liepen nu in een smalle straat van het Eastend.

Eensklaps stond Busto stil, alsof hij uit brons was gegoten en keek Raffles met zijn schrandere ogen vragend aan.

Het dier was blijven staan voor een vervelozе deur van een bouwvallig

huis, die vroeger misschien groen was geweest.

Hij ging met zijn poten tegen de deur opstaan en keek kwispelstaartend naar Raffles om, die zacht tot de beide anderen zei :

— Hier moeten wij zijn, maar de deur is op slot.

HOOFDSTUK VII

DE BOKAAL VERANDERT VAN EIGENAAR

Juist op dat ogenblik ging de deur van een winkeltje naast het huis open en er verscheen een oud vrouwtje, dat blijkbaar zoeven enige inkopen had gedaan, en zich gereed maakte, haar huis-sleutel in het slot van de deur te steken, waartegen Busto nog altijd met zijn voorpoten opstond.

Op vriendelijke toon vroeg Raffles :

— Zeg eens vrouwtje, kun je ons ook zeggen of hier misschien een paar kamers te huur zijn voor arme drommels zoals wij ?

Het vrouwtje trok een bedenkelijk gezicht en antwoordde toen :

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer. Ik geloof niet, dat die kamers verhuurd worden, ziet u ? Maar als u het zelf eens proberen wilt...

Zij voltooide de zin niet, maar opende de deur en liet de drie mannen binnen gaan.

— Waar woont u zelf ? vroeg Raffles, terwijl hij het oude vrouwtje aandachtig opnam.

— Op de bovenste verdieping, mijnheer. Het is een klim voor een mens a's ik ben, maar wat moet men doen als men arm is en geen betere kan huren ?

— Ja, wat moet men dan doen ! herhaalde Raffles op bittere toon en terwijl er een harde trek op zijn gelaat verscheen, toen hij het oude vrouwtje de

trap zag opgaan, even stil houdend bij iedere vijf treden om op adem te komen.

Busto was intussen een gang ingelopen, met rode tegels belegd, die zich van de huisdeur uitstreekte en naar een soort binnenplaats scheen te voeren, waarvan zij door een tweede deur was afgesloten.

Even vóór deze deur bevond zich ter rechterzijde van de gang een tweede deur, waarvoor de drie mannen en de hond stilstonden.

Zij hadden allen op de punten gelopen, ten einde hun nadering niet te verraden. Achter de deur klonk het geluid van ruwe stemmen. Raffles bukte zich en legde zijn oor tegen het sleutelgat. Hij bleef wel vijf minuten in deze houding staan en richtte zich toen tot Brand waarbij hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen :

— De heren hebben het over een belangrijk onderwerp, over Pennebovs ! Wij zullen daar later wel eens op terugkomen ! Nu is het zaak om hen te overvallen. Door het sleutelgat heb ik al gezien, dat zij met hun vijven zijn. Het is dus bijna de moeite niet waard ! Ga met Henderson op de binnenplaats, want daar zal wel een venster zijn ! Ik zal hier de deur trachten te openen en als zij met knippen gesloten blijkt te zijn, dan veeg ik mij aanstonds bij jul-

lie, om de schavuiten door het raam te overvallen, of beter is nog, dat ik hier de wacht blijf houden voor het geval zij soms trachten te ontvluchten en jullie niet spoedig genoeg binnen kunt komen. Als ik fluit, sla je de ruiten stuk en dring naar binnen.

Brand knikte ten teken dat hij het begrepen had en sloop met Henderson door de deur naar de binnenplaats, waar zij zich vlak naast het enige venster van de kamer, waar de bendeleden zich ophielden, verdekt opstelden.

Raffles bracht zijn hand aan de kruk van de deur, terwijl hij tegelijkertijd met de andere hand zijn revolver trok.

Maar hij kon niet binnengaan, de deur was met knippen gesloten!

Dadelijk bracht hij een fluitje aan de mond en liet een scherp gefluit horen.

Bijna op hetzelfde ogenblik klonk 't geluid van brekend glas en werden daarbinnen woedende vloeken gehoord!

De deur werd open gerukt, maar bij het zien van de opgeheven revolver, deinsden de twee kerels, die op de drempel verschenen waren, en waarvan er een een tamelijk groot onregelmatig pak onder de arm droeg, verschrikt weer achteruit.

— Wij zijn verkocht, Bill! schreeuwde een hunner.

— Daar is de politie! liet een andere stem zich horen.

Raffles was intussen bedaard het vertrek binnengetreten, door Busto op de voet gevolgd, die een dreigend gebrom liet horen en slechts het bevel scheen af te wachten om zich op de dieven te werpen.

Een paar bandieten hadden blijkbaar getracht door het raam te ontkomen, maar toen zij zich ook op die vleugel omsingeld zagen, schikten zij zich blijkbaar in hun lot, ofschoon zij blikken vol haat wierpen op de mannen, die zij voor politie aanzagen.

— Neem die vriend dat pak eens af. James, zo wendde Raffles zich tot Henderson, die met een revolver in de vuist op een vensterbank zat, zacht voor zich heen lachend als gold het een goede grap.

De reus liet zijn revolver in zijn zak glijden en nam een der bandieten het pak af, dat in een oude krant gewikkeld was.

— Doe er nu het papier eens af, vervolgde Raffles.

Henderson volgde het bevel op en daar stond de gouden bokaal, de wisselprijs van de heer Jonathan Penneboys.

Raffles bekeek het voorwerp enige ogenblikken en zei toen:

— Prachtig! Ik heb het al gezien, doe er nu het papier maar weer om! Wij zullen het meenemen.

De bandieten keken verbaasd op en schenen elkander met de ogen te ondervragen. Eindelijk vroeg een hunner, die de aanvoerder scheen te zijn, op nijdige toon:

— Neem je dat ding alleen mee? En wij dan? Wat gebeurt er met ons? Je zult ons toch wel de kast indraaien?

— Neen, dat is me te lastig! antwoordde Raffles laconiek. Daartoe voel ik mij niet gemachtigd. Om je de gulle waarheid te zeggen, vond ik het een knappe inbraak en ik kan het niet over mijn hart krijgen, de bedrivers daarvan achter slot en grendel te zetten!

— Wat moet dat betekenen? vroeg de man, die met de naam van Bill was aangesproken. Het is toch zeker maar een grap?

— Het is heilige ernst. Ik heb de bokaal en dat is mij voldoende en voor de rest kunnen jullie doen of laten wat je wil.

— Maar voor de duivel, dan ben je ook niet van de politie! barstte de aanvoerder uit.

— Wel mogelijk, zei Raffles bedaard. Handen op!

Vijf paar handen gingen langzaam in de hoogte en vijf paar ogen keken Raffles vol haat en met machteloze woede aan.

— Kijk eens of ze soms nog iets in hun zakken hebben, James! beval Raffles. Wie weet vind je er nog wel iets extra's in!

Raffles bleek goed geraden te hebben, want Henderson haalde achter-
convoigens de juwelen te verschijs.

welke een paar uren tevoren, tegelijk met de beker bij Higgins waren gestolen!

Zij verdwenen aanstonds in de zak van Raffles, die de schurken niet uit het oog had verloren en daarop werd de terugtocht aanvaard.

Raffles dekte als het ware de aftocht terwijl Henderson en Brand met de bokaal het eerst het vertrek verlieten.

Met zijn revolver dreigend voor zich uit gehouden, ging Raffles het laatst de drempel over, na de sleutel uit het slot te hebben genomen en sloot daarop snel de deur.

— En laten wij nu onze benen eens flink gebruiken! riep Raffles uit. Zij kunnen ons aanstonds op de hielen zitten!

Hij zelf gaf het goede voorbeeld door naar de straatdeur te ijlen en een ogenblik later konden zij zich veilig achten, want zij zaten toen in een huurauto, waarvan de chauffeur aanstonds een en al ijver was, toen Raffles hem zijn politiepenning liet zien.

Het voertuig bracht de drie mannen tot dicht bij een huis in de Oxford Street, hetwelk door Raffles vaak werd gebruikt bij dergelijke ondernemingen, als het wat al te gewaagd was aanstonds naar de villa in de Cromwellstreet terug te keren.

Het huis had twee uitgangen en was bovendien door een onderaardse tunnel verbonden met het geheime laboratorium onder de grond van het park.

Er bevonden zich daar talrijke geheime kasten met kledingstukken van allerlei aard, waardoor het Raffles gemakkelijk viel zijn uiterlijk aanstonds te veranderen.

Henderson had de auto echter reeds eerder verlaten en begaf zich regelrecht naar de villa, die hij ongezien door het park kon bereiken.

Raffles en Brand verwisselden snel hun uiterlijk weer en bekeken daarop op hun gemak de Penneboys-beker, die in al haar glorie op een tafel geplaatst was.

— Nog steeds even duur en nog steeds even lelijk! zei Raffles op pijn-

zende toon. Maar wat doet het er toe, het voorwerp is weer terecht.

— Wij zullen het zeker spoedig omsmelten? vroeg Charles, terwijl hij de laatste hand aan zijn toilet legde.

— Neen Charles, dat zal nog wel enige tijd duren!

Brand keek Raffles verwonderd aan.

— Waarom? vroeg hij. Mijn dunkt dat, hoe eerder dat ding van vorm verandert, hoe beter en veiliger het voor ons is.

— Dat ben ik met je eens en ik zou mij ook niet bloot stellen aan het gevaar van ontdekking, als ik met dit weergaloze prul geen kleine comédie voor had, waardoor het nodig is, dat het een paar dagen ons huis uitgaat.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit. Wil je het dan weer aan Higgins teruggeven?

— Het valt mij niet in! hernam Raffles kalm.

— Maar wie zal de bokaal dan in handen krijgen?

— Arthur Davis!

— Wat moet die er in 's hemelsnaam mee uitvoeren, riep Brand verwonderd uit. Je kunt het hem toch niet ten geschenke geven?

— Dat niet, maar ik kan er twee mensen, twee jonge mensen gelukkig mee maken! Laat ik ditmaal weer eens voor Deus ex Machina optreden, als een soort van Voorzienigheid!

— Dat vind ik voortreffelijk, Edward, maar het maakt voor mij de zaak niet veel duidelijker! riep Brand uit. Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik er geen woord van begrijp.

— Dan zal ik het je wat nader verklaren, mijn jongen, zei Raffles glimlachend. Je weet natuurlijk, dat Davis de schoenveterfabrikant en Stack de koning der corsetbaleinen bijna tegelijkertijd in de adelstand verheven zijn, om een reden die mij overigens volkomen duister is, want ik kan met de beste wil van de wereld niet inzien, waarom het zoveel verdienstelijker is een paar miljoen schoenveters te verkopen, dan, bijvoorbeeld, een paar dozijn, maar dat kan wel aan zijn opvoeding liggen.

Hoe het zij, de beide heren hebben zich, zodra zij geadeld waren aanstonds opgegeven als lid van de Windsor-Club, waarvan ik de eer en het genoegen heb vice-president te zijn!

— En werden zij aanstonds aangenaam?

— Aanstonds is het woord niet! Integendeel, er was vrij wat oppositie tegen en het had niet eens veel gescheeld of zij waren gedebalotteerd, vanwege hun al te jonge adel! Hun rijkdom gaf echter de doorslag en sedert een week lopen de beide heren het clubgebouw bijna plat.

— Dat is nu alles goed en wel, maar..

— Heb even geduld, dan zal het je spoedig duidelijker worden. Uit de sportbladen ken je natuurlijk het verhaal van de jongen Davis die verliefd is op de zuster van Hug Stack, en die haar niet zal kunnen krijgen, omdat de beide vaders, om van de moeders te zwijgen, als kempfanen tegenover elkander staan. Welnu, hun beider adeldom schijnt hun vijandschap volstrekt niet verminderd te hebben, integendeel! Zij zitten in de grote conversatiezalen van de Club zo ver mogelijk van elkaar

en doen alsof zij lucht voor elkander zijn. Nu gevoel ik zeer veel sympathie voor Arthur Davis en ook de jonge Stack behoort tot mijn jeugdige vrienden. Zij werken beiden hard, het zijn geen leeglopers, die uitsluitend teren op het geld van hun vader en zij schijnen zichzelf een plaats in de maatschappij te willen veroveren. Daar ten slotte de jonge Davis werkelijk bijzonder verliefd schijnt te zijn op Elise Stack en daar hun ontaarde vaders juist als in een drama, niet van toegeven willen weten, zo heb ik er iets op bedacht!

De ogen van Raffles schitterden, terwijl hij het laatste zei.

Hij wierp een blik op de bokaal, die in al haar pracht stond te schitteren en vervolgde:

— Toen ik inzag, dat mijn pogingen tot verzoening zouden afsluiten op de koppigheid van de beide vaders, besloot ik hun in hun zwak te tasten! En wat kan dat zwak anders zijn dan de voetbalsport!

— Je hebt gelijk! Dat was de enige uitweg, riep Brand uit. En wat heb je verzonnen?

— Dat zal ik je zeggen!

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES COMBINATIE

Raffles deed een lange trek aan zijn sigaret, liet zich achterover in zijn gemakkelijke stoel vallen en hernam:

— Ik begon met aan Geoffrey Davis te vragen of hij zich nog zou verzetten tegen het huwelijk van zijn zoon met Lise Stack, als zijn elftal zou winnen!

— Dat begrijp ik niet goed, zei Brand verbaasd. Wat had je daarmee voor?

— Dat zal je horen. Voor de insides is het geen geheim meer, dat de Storcks op het ogenblik een weinig sterker zijn dan de Frogs. Het scheelt wel is waar

zeer weinig, maar toch juist voldoende, om hun de overwinning te bezorgen! Je begrijpt dus, dat het voor Davis, die dit natuurlijk even goed weet, een buitengewone vreugde zou zijn, als tegen de verwachting in, het elftal van zijn zoon zou winnen, terwijl hij toch zeer goed weet, dat de kans daarop niet groot is en nog iedere dag vermindert, nu de Frogs reeds enige wedstrijden hebben verloren, terwijl de Storcks nog slechts één nederlaag hebben te boeken.

— Dat is werkelijk niet zo kwaad ge-

redeneerd, Edward ! Maar ik heb toch een kleine aanmerking te maken.

— Laat eens horen, zei Raffles opgewekt, terwijl hij zijn lange benen uitstreckte en Brand een guitige blik toewierp.

— Als het nu zeer onzeker is, ja bijna uitgesloten, dat de Frogs zelfs voor de eindwedstrijd geplaatst worden, hoe wil je dan beletten, dat zij zullen verliezen ?

— Wel, door op het laatste ogenblik hun elftal zo sterk mogelijk te maken !

— Alles goed en wel, maar er lopen op het ogenblik in Londen geen voetballers vrij, tenminste geen amateurs, sterk genoeg om het elftal van Arthur Davis op een hoger peil te kunnen brengen !

— Toch wel, ik ken er één, zei Raffles op eigenaardige toon.

— En wie zou dat dan zijn ?

— Zijn naam luidt Charles Brand !

Een ogenblik keek de jonge man Raffles sprakeloos aan. Toen bromde hij enige onverstaanbare klanken en ten slotte riep hij uit :

— Maar wat je daar zegt, is toch onmogelijk, Edward !

— En waarom als ik vragen mag ?

— Wel, om... om alles ! Ik heb in geen maand gespeeld en ik kan mij toch niet voorstellen als de medewerker van Lord Aberdeen; ik ben nooit lid van de « Frogs » geweest...

Raffles maakte een wuivend handgebaar, als wilde hij daarmee al die bezwaren verjagen.

— Dat heeft allemaal niets te betekenen, zei hij rustig. Met twee wedstrijden ben je weer de oude. Zonder je te vleien, mag ik gerust zeggen, dat je een der beste, zo niet de beste vleugelspeler bent, die hier te lande ooit een voetbal heeft aangeraakt ! Je verbazende snelheid, je zuiver schot, je toveren met de bal, geen beroepsvoetballer zou het je verbeteren ! Je bent de wanhoop van alle keepers en als je de bal eenmaal beet hebt, dan wee de man tussen de beide palen ! Verder behoef je je niet te presenteren als mijn vriend en medewerker, maar mijnentwege als mijnheer

Brown, of mijnheer Black, of mijnheer White !

— Je staat er dus op ?

— Ik verzoek het je vriendelijk !

— Nog een ogenblik dacht Brand na, maar toen ontwaakte zijn sportgevoel. Zijn ogen begonnen te schitteren, hij sprong op en stak Raffles de hand toe met de uitroep :

— Ik ben je man en ik zal mijn best doen, om de Storks een nederlaag te bezorgen.

— Ik had niet anders verwacht ! zei Raffles eenvoudig.

— Maar nu begrijp ik nog steeds niet in welk verband dit kan staan met de Penneboys bokaal !

— Dat zul je horen ! Ik wilde natuurlijk meer pijlen op mijn boog hebben en zo heb ik aan de oude heer Stack de vraag gesteld, wat hij er wel van zou zeggen, als zijn zoon Hugh de beroemde bokaal eens hielp ontdekken. Ik ging daarbij uit van de redenering, dat toch ook de oude Davis het op prijs zou stellen, dat het kunstvoorwerp weer terug was en dat zou de beide oude stijfkoppen mogelijk weer tot elkaar brengen.

— Maar vond de oude Stack het idee niet te onzinnig, dat het aan zijn zoon zou gelukken, waarin bekwame detectives niet slagen ?

— Ieder normaal mens zou het zeker bespottelijk gevonden hebben, maar voor Stack was het waarschijnlijk de eenvoudigste zaak van de wereld. Hugh is zijn enige zoon en hij verafgoodt de jongen. Als Hughje hem morgen meedeelde, dat hij voornemens was in een raket naar de maan te vertrekken, dan zou Joe, zijn vader, hem een goede reis wensen.

— Hij ging er dus op in ?

— Blindelings ! Ik gaf toen te kennen, dat hij in dat geval wel wat toeschietelijker mocht zijn tegenover Geoffrey Davis, en inderdaad verkreeg ik van hem de verzekering, dat hij « de zaak misschien nog eens zou herzien » als zijn jongen er inderdaad toe kon bijdragen de bokaal weer terecht te brengen.

— Nu begrijp ik het ! riep Brand verheugd uit,

Toen vertrok echter zijn jeugdig ge-
laat.

— Dat alles is nu wel heel goed, zei hij, een weinig neerslachtig, maar dan hebben wij alle moeite voor niets gedaan, want dan raak je natuurlijk de beker kwijt.

— Maak je maar niet ongerust, Charles, die bokaal loopt niet weg! Zij zal natuurlijk na afloop van de wedstrijd worden uitgereikt en ik hoop, dat wij gelegenheid zullen hebben dan onze werkzaamheden te hervatten op hetzelfde punt, waar wij ze thans tijdelijk moeten afbreken.

— Je bent onverbeterlijk! zuchtte Brand. Ik voeg mij echter geheel en al naar je verlangens!

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Dat is waar ook, riep hij uit. Hoe gaat het nu eigenlijk met die inbraak bij Penneboys?

— Wel, die heeft plaats? Wat meen je daarmee?

— Niets anders dan dat de kerels, die de beker gestolen hebben en degenen, die een wasafdruk van de sloten in het huis van onze vet-kolos genomen hebben, dezelfde zijn. Toen ik zoeven aan hun deur luisterde, hadden zij het juist over de inbraak!

— Maar Penneboys zal nu toch wel zijn voorzorgsmaatregelen nemen?

— Dat spreekt vanzelf! Hij zal een paar dagen enige politieagenten in huis krijgen en dan zal Scotland Yard van oordeel zijn, dat het nu welletjes is en dat mijnheer Penneboys nu maar voor

zijn eigen veiligheid moet zorgen! Ook is het mogelijk, dat zij aan een slechte grap geloofd, daar het natuurlijk aanstonds moet uitkomen, dat de zogenaamde detectives ook niet bepaald de personen waren voor wie zij zich uitgaven!

— En wanneer denken de bandieten hun slag te slaan?

— Morgen over een week!

— Dat is kort voor de eindwedstrijd.

— Juist! En wij hebben dus nog alle gelegenheid om van de partij te zijn!

— Wat zeg je? Wil je meedoen?

— Dat stel ik mij ten minste voor! Begrijp mij echter niet verkeerd! Ik ben volstrekt niet van plan mij bij de bandieten aan te sluiten, maar eenvoudig om van hun arbeid te profiteren!

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een paar sleutels uit. Hij toonde ze aan Brand en zei:

— Deze voorwerpen bevonden zich in de zakken van de heer Bill, waaruit Henderson ze heeft opgediept. Zoals je ziet zijn ze splinternieuw en ook waarschijnlijk hebben we hier te doen met de sleutels, die door de bandieten zijn gemaakt naar de genomen wasafdrukken.

— En, wat ben je nu voornemens?

— Ik ben voornemens, hiervan dankbaar gebruik te maken. Ik heb de sleutels, ik behoef dus slechts een paar dagen te wachten, tot de weg veilig is en dan deze voorwerpen te gebruiken ter plaatse waar zij behoren!

HOOFDSTUK IX

DE STRIJD OM DE PENNEBOYS-BEKER

Er waren een paar weken verlopen sedert deze gebeurtenis.

Men was aan de vooravond van de grote dag, waarop de eindwedstrijd om de beroemde Penneboys-bokaal zou plaats vinden.

Het was een korte spanne tijds geweest, maar toch was er in die dagen vrij wat gebeurd!

In de woning van de ongelukkige Jonathan Penneboys had een opzienbarende inbraak plaats gehad, die met weergalozе behendigheid en brutaliteit was ondernomen, blijkbaar door personen die in het bezit van valse sleutels waren geweest!

De politie trok een zuur gezicht, want zij was het, die Penneboys had gerustgesteld en hem, zoals Raffles wel verwacht had, had verzekerd, dat hier een schaamteloos bedrog had plaats gehad en dat de beide detectives, die hem waren komen bezoeken en die zogenaamd sporen van wasafdrukken hadden ontdekt, bepaald oplichters waren geweest, die nooit tot de detective-stand behoord hadden.

Penneboys, die door het nachtelijk bezoek een dertig duizend pond sterling armer was geworden, ging als een heiden te keer en vervloekte de politie uit de grond van zijn hart, des te meer, omdat er niet de minste kans op scheen te bestaan, dat zij de daders in handen zou krijgen.

Men sprak enige dagen over deze inbraak en toen werd de algemene aandacht gevestigd op een nieuw opzienbarend feit.

De gouden bokaal was teruggevonden! Op een geheimzinnige, tamelijk ingewikkelde wijze was het gouden

voorwerp weer aan het licht gebracht en wel hoofdzakelijk door toedoen van Hugh Stack, de aanvoerder der Storks.

De bladen, die er geen van alle het fijne van begrepen, brachten allen zeer lange verhalen, die slechts in dit opzicht met elkander overeenstemden, dat zij van de eerste tot de laatste letter uitsluitend ontsproten waren aan het vruchtbare brein van de verslaggevers.

Het publiek las deze verhalen gretig en werd er weinig wijzer door!

Maar dit stond in ieder geval vast, dat blijkbaar aan Hugh Stack de eer toekwam het leeuwenaandeel te hebben gehad in het terugvinden van de wisselprijs.

Hij had op een avond een geheimzinnig briefje ontvangen, waarin hem werd medegedeeld, dat de vaas zich daar en daar bevond; de jonge man was er moedig op af gegaan, slechts vergezeld door een vriend en had de beker weten te veroveren na een kort gevecht met drie bandieten, waarvan de jonge man er een als een ware reus beschreef.

Het derde feit was, dat de kansen der «Frogs» plotseling zeer waren gestegen.

Er was eensklaps een nieuwe ster ontdekt aan het voetbal-firmament, die zich ter beschikking van Captain Arthur had gesteld.

Hij had zo lang aangedrongen om eens in een proefwedstrijd te mogen spelen, tot Arthur Davis ten laatste had toegegeven en thans zou hij deze kostelijke forward voor geen duizend pond meer willen missen!

De eerste de beste wedstrijd, die de «Frogs» tegen een tamelijk sterke club te spelen kregen, werd met glans ge-

wonnen en van de zeven doelpunten had de nieuwe ster er niet minder dan vijf voor zijn rekening genomen. De supporters van de «Frogs», die reeds een weinig ontmoedigd begonnen te worden, leefden weer op en de gezichten van de trawanten der «Storks» werden steeds langer!

En bij iedere wedstrijd werd het duidelijker, dat de elf mannen van Captain Arthur ten slotte tegenover de «Storks» zouden komen te staan, die zich nog steeds bovenaan het ranglijstje bevonden!

Het was op de dag, waarop de laatste wedstrijd zou plaats hebben.

Zoals de sportliefhebbers wel hadden verwacht, waren de «Frogs» en de «Storks» de laatst overgeblevenen en de spanning was dus ten top gestegen, want men wist wel, dat de beide clubs elkander in sterkte weinig toegaven en er thans zeker alles op zouden zetten om te winnen en de gouden beker te veroveren, die zich tot op het laatste ogenblik veiligheidshalve in een der safes van de Engelse Bank bevonden had. Maar thans prijkte het kostbare voorwerp in een der lokalen op het terrein van de Frogs, waar deze laatste wedstrijd gespeeld zou worden, thans duchtig bewaakt door een viertal reusachtige bobbies.

Waarschijnlijk had het veld van de Frogs nog nimmer een zo talrijk publiek de tourniquetten zien passeren als bij deze gelegenheid binnenstroomde en reeds alle rangen had gevuld, bijna anderhalf uur vóórdat de bal aan het rollen zou worden gebracht.

Raffles had plaats genomen in een der loges van de overdekte tribune, van waar hij het gehele veld uitstekend kon overzien.

Hij had zoeven tersluiks enige woorden gewisseld met Charles Brand, die hem verzekerde, dat hij zich in uitstekende conditie bevond en dat het aan hem niet zou liggen of de wedstrijd zou worden gewonnen!

In de aangrenzende loge zag Raffles tot zijn genoegen de ouders van Arthur Davis en die van Hugh Stack zitten,

benevens Lise en de andere broertjes en zusjes van de beide jeugdige aanvoerders.

Lise Stack zag er in haar wit japonnetje snoezig uit en scheen de gelukkigste van alle stervelingen te zijn.

Raffles was een goed gelaatkenner en hij had aanstonds gezien, dat de langdurige vete tussen de Davis en de Stacks ten slotte op het punt stond te worden bijgelegd en dat nog slechts een overwinning van de «Frogs» nodig was om het geluk der jongelieden te bezegelen.

Om half twee verscheen het muziekkorps, dat zijn vrolijke wijsjes deed horen en nu was het ook zo vol, dat zelfs geen muisje zich een plaatsje had kunnen veroveren.

Op die gedenkwaardige dag bevonden er zich minstens vijftigduizend mensen op dit voetbalveld.

Raffles keek eens rond.

Hij zag verscheidene bekende gezichten, maar eindelijk bleef zijn gelaat toch gevestigd op dat van Jonathan Penneboys, die in het volle besef van zijn waardigheid en van zijn gewicht in een der loges troonde.

Het was precies twee uur toen het elftal van de Storks in vuurrode jersey's en witte pantalons gekleed, het veld kwamen opsnellen.

Dadelijk renden van alle kanten fotografen en filmoperateurs toe, teneinde een opname van het elftal te maken.

Nauwelijks was dit geschied of de Frogs kwamen op hun beurt, onder het geluid van een opgewekte mars op het groene veld, gekleed in witte shirts en zwarte pantalons.

De aanvoerder, Arthur Davis, had de bal onder de arm en dadelijk begonnen de jongelieden zich de benen wat los te maken.

Maar het fluitje van de scheidsrechter riep de beide aanvoerders naar het midden van het veld, voor de toss.

De muziek zweeg eensklaps, alsof er in een circus een ontzettend zware toer verricht werd en toch deed de scheids-

rechter niets anders dans een penny opgooien.

Het bleek dat Arthur Davis 't lot trof tegen de zon en de wind in te spelen.

Het was eensklaps buitengewoon stil geworden. De bal was in het midden gelegd, de scheidsrechter stond er naast, het fluitje tussen de lippen, de chronometer in de hand.

Het fluitje snerpste, de wedstrijd had een aanvang genomen.

En niet zodra had de eerste schoen de bal aangeraakt of er verhief zich een moorddadig gehuil, dat niet meer zou zwijgen, zolang de wedstrijd zou duren. De supporters van beide elftallen schreeuwden zich de keel hees om hunne favorieten aan te moedigen. Het spel was nog geen vijf minuten aan de gang of het bleek reeds dat de Storcks zich zeker niet zouden laten verslaan, zonder heftige tegenstand te bieden! Integendeel, het zag er wel naar uit, alsof de Frogs alles in het werk zouden moeten stellen om zich de tegenpartij van het lijf te houden.

Het leek wel alsof Arthur Davis zeer zenuwachtig was en niet zijn gewone koelbloedigheid bezat, waardoor hij nu en dan zijn kijk op het spel scheen te verliezen en zelfs reeds een paar malen over de bal had heen getrapt.

Brand had hem reeds enige keren een bal moeten toespelen, daar hij zelf bedreigd werd door twee of drie tegenstanders, maar beide keren scheen Davis zijn bedoeling niet begrepen te hebben en was het slechts aan het kordate optreden van de beide backs te danken dat er niet veel vroeger door de tegenpartij gedoeld werd.

Want dit geschiedde inderdaad, omstreeks twintig minuten na de aanvang!

Hugh Stack had zich van de bal weten meester te maken, hij was de voorhoede gepasseerd en had de bal met een keurige short-passing tot voor de backs weten te krijgen.

Hier wachtte hem 'n benauwd ogenblik, want door zijn bijzondere vlugheid hadden de vier overige voorhoedespelers hem niet kunnen bijhouden.

Hij wist echter de bal enige secon-

den bij zich te houden, gaf hem toen over aan de links-binnen speler, deze was op zijn plaats en een seconde later suisde de bal in het net van de Frogs.

Aanstonds liet zich een ontzaglijk gejuich horen, dat als een branding over het veld rolde!

De supporters van de Storcks sprongen van hun plaatsen en zwaaiden als bezeten, met hoeden, wandelstokken en zakdoeken.

Reeds was de bal weer aan het rollen gebracht, toen dit gejuich nog steeds voortduurde.

De Frogs begonnen nu blijkbaar in te zien, dat het menens was en hun spel werd thans meer aaneen gesloten, maar nog altijd scheen Arthur Davis het slachtoffer van zijn zenuwen te zijn!

Brand ondernam ren op ren, zo vaak Davis hem de bal toespeelde, maar dit geschiedde helaas al te weinig en de jonge man was haast zo goed als uitsluitend op zijn rechterbuurman aangewezen, die zelf onder de indruk begon te raken van het falen van de aanvoerder.

Raffles volgde met de grootste aandacht en met het oog van een kenner het spel.

Weliswaar speelde Brand mede, maar zozeer was het sportgevoel van Raffles ontwikkeld, dat het hem feitelijk volkomen onverschillig was, wie de wedstrijd zou winnen, mits er slechts hard om gevochten werd.

Ook hij had zeer goed gezien, dat een algemene zenuwachtigheid de Frogs dreigde aan te grijpen.

Reeds hadden twee der voorhoedespelers een paar prachtige kansen gemist en om tien minuten voor de pauze hadden de supporters van de Storcks alle gelegenheid, opnieuw hun stembanden aan het werk te zetten.

Zeer neerslachtig verlieten de Frogs, toen het fluitje van de scheidsrechter de pauze aankondigde, het veld, terwijl de Storcks zich gedroegen als echte ooievaars en als op vleugelen naar de kleedkamers verdwenen.

De wedders, die op de Frogs gezet hadden, trokken een zuur gezicht en

de zeer weinigen, die niet gewed hadden, maar toch op hun hand waren, zochten allerlei verontschuldigen, de zon, die in het gelaat van de spelers scheen, de wind, die dwars over het veld stond, de kuilen, die op de andere helft schenen te ontbreken en meer fraaiigheden.

— Charles is goed! bromde Raffles voor zich heen. Aan hem ligt het zeker niet! Ik heb hem nog zelden zo goed zien spelen, als het uilskuiken van een Davis hem maar wat meer ballen beliefte te geven, dan zou de score er wel anders uitzien!

Het kwartier verstreek onder drukke gesprekken en daarop verschenen de elftallen weer in het veld.

Raffles zag dat Arthur Davis en Charles in een druk gesprek met elkander verdiept waren en zich naar hun plaatsen begaven, na een handdruk met elkander te hebben gewisseld.

Weer klonk het fluitje van de scheidsrechter en de bal vloog weer over het veld. Nog was er geen vijf minuten gespeeld, of het bleek dat de Frogs zich geheel en al hersteld hadden! Of het lag aan het feit dat zij thans met de zon in de rug speelden of met de wind mede, het is zeker dat Arthur Davis veranderd leek als een blad op een boom! Het grootste gedeelte van de wedstrijd werd thans op de helft van de Storks gespeeld, die de voeten vol hadden om zich te verdedigen.

Arthur Davis, die thans wel overal tegelijk scheen te zijn, had met grote behendigheid de bal vrij weten te krijgen. Hij snelde op het vijandelijk doel af, loste een geweldig schot, de bal ketste tegen een der doelpalen terug. Brand ving hem op en wist hem handig in het doel te koppen.

Nu was het de beurt aan de Frogs om een waar Indianengehuil aan te heffen.

En dit was nog nauwelijks bedaard, of Charles Brand brak door de vijandelijkheden heen en loste een onhoudbaar schot, bijna zijdelings van de doelpalen staande, dat niettemin doel trof!

Nu kende de opwinding van de Frog

mensen geen palen.

Zulk een triomfantelijk gejuich had het veld waarschijnlijk nooit bijgevoond. De strijd nam nu een hartstochtelijk karakter aan en de spanning wies, naarmate de tijd verstreek. Er moesten nog slechts tien minuten verlopen en de kreten van aansporing waren niet van de lucht. Als de scheidsrechter op dit ogenblik naar de mening van het publiek ten onrechte een strafschoep zou hebben toegekend aan een der beide partijen dan zou hij waarschijnlijk levend gevild zijn. Nog vijf minuten. En toen was het weer Charles, die de beslissing bracht! Als een pijl uit de boog langs het lijntje snellend, de bal met ware meesterschap hanterend, wist hij hem door een dozijn benen heen onhoudbaar in het net te plaatsen!

Het geschreeuw, dat op dit doelpunt volgde, tart iedere beschrijving.

De Storks stelden nog alles in het werk om de achterstand in te halen, maar het was vruchteloos.

De Frogs verdedigden zich hartstochtelijk en toen de scheidsrechter voor het laatst het fluitje aan de lippen bracht, om het einde te fluiten, hadden de Frogs met 3 tegen 2 doelpunten de wedstrijd om de Penneboys-bokaal gewonnen!

Charles Brand en Arthur Davis werden op de schouders genomen door een als krankzinnig juichende menigte, die het veld overstroomde!

Zo werden zij naar de grote koffiekamer gedragen, waar reeds tal van bondsbestuurders en vele autoriteiten op voetbalgebied, een vertegenwoordiger van de Lord Mayor en enige leden van de Londense gemeenteraad zich bevonden.

De voetballers hadden snel een overjas aangetrokken en begaven zich eveneens paar deze zaal.

Op een kleine tafel stond de gouden bokaal. En daar naast, met een zijner reusachtige handen op het tafelblad steunend, het ene been over het andere gekruist, had Jonathan Penneboys zich opgesteld.

Een der bestuursleden van de Engol-

se voetbalkond trad nu naar voren, schraapte zijn keel en hield een toespraak, waarin hij de lof zong van het voetbalspel in het algemeen en van de heer Penneboys, de edele sportbeschermmer in het bijzonder.

Hij wenste de winnende club geluk met de kostelijke prijs en gaf de hoop te kennen, dat er nog vaak om zou worden gestreden. En hij besloot zijn rede met de woorden :

— En nu verzoek ik de heer Penneboys in persoon zijn edele gift aan onze jonge captain te willen overhandigen.

Penneboys liet een rochelend geluid horen.

Deze dikke heer was blijkbaar ten zeerste verlegen met de eer, die hem te beurt viel en blijkbaar niet gewend in het openbaar op te treden.

Hij hapte een paar keer naar lucht, als een vis op het droge, ging van het ene been op het andere staan, keek naar de vaas zo als een atleet kijkt naar het gewicht van 500 kilo, dat hij aanstonds zal proberen op te heffen en liet toen nogmaals hetzelfde geluid horen, dat klonk als het rommelen van een ver onweer.

Maar ten slotte scheen hij toch moed te krijgen. Hij haalde diep adem, als een zwemmer, die van een hoge plank afduikt, greep met beide handen het gouden voorwerp vast en trad er mee op Arthur Davis toe.

— Jonge man ! zo begon hij. Nu men mij verzocht heeft om de eer, ik bedoel, nu ik de eer heb genoten... neen, ik wil zeggen, nu mij de eer is te binnen geschoten, kortom u weet wel wat ik bedoel ! Deze vaas... deze beker... deze bokaal... die, om zo te zeggen, een kunstvoorwerp is, om niet te zeggen een voorwerp van kunst, om kort te gaan, hij is van zuiver 18 karaats goud.

Hij haalde even adem, bevochtigde zijn droge lippen met zijn tong, keek van de bokaal naar Davis en van Davis weer naar de bokaal en vervolgde toen, schor van verlegenheid :

— De voetbalsport, die een eeuw geleden, of laat ons zeggen, vijftig jaren, zag in de windsels lag, om zo te zeg-

gen in de kinderschoenen, heeft zich ontwikkeld tot een tak van wetenschap, ik bedoel natuurlijk van sport, die ons allen in bewondering heeft gebracht. De sport kweekt rondborstigheid, vanwege het omgaan met de bal, die zoals gij allen weet, rond is, anders zou hij niet kunnen rollen.

Penneboys keek om zich heen, mischien in de grote hoop, dat iemand om hem lachen zou, of om welke andere reden dan ook. Toen hij echter zag, dat de gezichten strak bleven, nam zijn verlegenheid nog toe.

Hij schepte opnieuw adem en begon toen ten derde male :

— Mejuffrouw... ik wil zeggen: waarde heer Davis ! Aanvaardt deze schaal, deze bak, deze kom of bokaal uit de handen van een man, die, zal ik het zeggen, kortom : pak aan, en even goede vrienden ! Leve Zijne Majesteit de Koning !

Wellicht had niemand deze zonderlinge uitroep zo eensklaps verwacht, want niemand dacht er aan met deze kreet in te stemmen.

Transpirerend van verlegenheid nu, trad Penneboys met de bokaal naar voren, maar daarbij bleef hij met de voet haken tegen een uitstekende vloerplank, hij struikelde, verloor zijn evenwicht en liet de bokaal uit zijn handen vallen.

Hij liet een kreet van schrik horen, die dadelijk daarop overging in een schreeuw van ontzetting en verwondering.

Aan zijn voeten lag de bokaal in kleine stukjes !

Alle aanwezigen stonden als verstomd en staarden op hun beurt als verwezen, met open mond, naar het vernielde kunstvoorwerp.

Arthur Davis was de eerste, die van zijn verbazing scheen te bekomen. Hij bukte zich en nam een der stukjes van de vaas op !

— Het is gips ! riep hij uit. Gips met een zeer dun laagje goud overtrokken !

Een onbeschrijfelijk tumult volgde op deze woorden. Allen schreeuwden om het hardst, met vuurrode hoofden om

toornige gebaren, zonder dat iemand zich verstaanbaar kon maken.

Maar eindelijk riep een stentorstem boven alles uit :

— Hier is de oplossing !

De man, die deze woorden geroepen had, zwaaide een papier boven zijn hoofd en vervolgde :

— Dit papier lag, opgevouwen, onder de bokaal ! Luister, dan zal ik het u voorlezen !

Een doodse stilte volgde op deze woorden.

Men hoorde niets dan de schorre ademhaling van Jonathan Pennebovs, toen de man met de stentorstem het volgende voorlas :

Mijne Heren !

Vergun mij de winnaars van de wedstrijd geluk te wensen, al zullen zij dan ook niets gewonnen hebben dan de eer, die toch zeker wel een lelijk gouden voorwerp waard is !

Ik ben zo vrij geweest, het afschuwelijke ding tijdig te verruilen tegen een ander van mijn eigen fabrikaat, dat wel even lelijk, maar dan ook slechts enige shillings waard is.

Dit doet natuurlijk niets af aan de waarde van de sport als zodanig, en evenmin zal het, naar ik hoop, iets af

doen aan de uitstekende betrekkingen, die tot mijn genoegen ontstaan zijn tussen de families Davis en Stack, een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg !

In de vaste overtuiging, dat de heer Pennebovs geneigd zal zijn, binnenkort zijn groot vermogen opnieuw dienstbaar te maken aan de voetbalsport, heb ik de eer, mijne Heren, met verschuldigde gevoelens van hoogachting mij in uw aller herinnering aan te bevelen als de man, die u verlost heeft van een gouden wisselprijs, die in lelijkheid vruchteloos zijns gelijke zocht.

JOHN RAFFLES

De aanwezigen keken elkander aan, alsof zij een slag in het gezicht hadden gekregen.

Als zij iets aandachtiger gekeken hadden, zouden zij ontdekt hebben, dat de links-buitenspeler, die voor de Frogs de drie doelpunten had gemaakt, spoorloos verdwenen was.

Wat Jonathan Pennebovs betreft, men moest de arme man met grote hoeveelheden koud water bijmaken en nog weken naderhand keerde hij iedereen de rug toe, die zelfs maar de eerste lettergreep van het woord « wisselprijs » durfde uitspreken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een fatale Vrouw

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen » Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.	34. — De Kit van Wong Li.
2. — De gestolen Dolk.	35. — De Gewaande Radjah.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
4. — Het Verwisselde Lijk.	37. — De Duivels van de Gele Zee.
5. — Zonderlinge Epidemie.	38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	39. — Vijftig tegen één.
7. — De Wraak der K. K. K.	40. — Ilona, de avonturierster.
8. — Twee Doodsvijanden.	41. — De Kelder des Doods.
9. — De Meester herleeft.	42. — De onverwachte terugkeer.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
11. — Raffles en Amor.	44. — De Stem van het Verleden.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	45. — Zwarte Anna.
13. — De Broeder van Nicholson.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
14. — Avontuur in België.	47. — Gevaarlijk spel.
15. — De Moord in Kamer 13.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	49. — De Bende van Myra Bonati.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	50. — Merry-Kid de verklikker.
18. — De Strijd om het Geheim.	51. — Het Verlaten Slot.
19. — Naar het Goudland.	52. — De Riolen van Parijs.
20. — Bloed en Goud.	53. — Rovers en Verraders.
21. — De buitenste Duisternis.	54. — Een documentenjacht.
22. — De Waanzinnige.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
23. — De gestole claim.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
24. — De bergduivel.	57. — Een Misluke Samenzwering.
25. — De Goud-fee.	58. — De Kooi des Doods.
26. — Onrust op Holderness Hall.	59. — Jacht op Fortuin.
27. — Het Geheime Document.	60. — De Gouden Wisselbeker.
28. — De Redding van « Goudhaar ».	
29. — « Goudhaar ».	
30. — De Smokkelkoningin.	
31. — De Misdaad in de trein.	
32. — De Revue-Girl.	
33. — Professor Shirley.	

IN VOORBEREIDING :

61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.

